

Arrest

**nr. 186 965 van 18 mei 2017
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: X
tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van het Koninklijk Besluit tot uitzetting van 6 juli 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN BEURDEN, die loco advocaat A. EI MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker kwam op 27 april 2001 samen met zijn moeder, broers en zussen naar België met een visum type D, in het kader van gezinshereniging met zijn vader. Ze werden allen op 8 mei 2001 in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie.

De verzoeker werd op 7 augustus 2002 onderworpen aan een vreemdelingencontrole uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen.

Verzoekers moeder diende op 15 mei 2003 een aanvraag tot vestiging in, waarna het hele gezin op 15 oktober 2003 gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen.

De verzoeker werd op 21 februari 2006 opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal en diefstal met geweld of bedreiging, waarna hij op 8 mei 2006 werd vrijgesteld.

Op 8 mei 2006 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen voor de feiten gepleegd op 19 februari 2006, tot een werkstraf van 75 u, die vervangen werd door een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden voor niet-naleving van zijn werkstraf uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en diefstal.

De verzoeker werd op 15 september 2006 opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal en diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, waarna hij op 19 september 2006 werd vrijgesteld.

Hij werd op 3 september 2007, na zelfaanbod, opgesloten in de gevangenis uit hoofde van diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, doch werd op 3 september 2007 vrijgesteld.

De verzoeker werd op 7 november 2008 opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en werd op 16 januari 2010 vrijgesteld.

Hij werd op 24 december 2008 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen voor feiten gepleegd op 6 november 2008, tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden uit hoofde van verdovende middelen in het bezit te hebben gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk heroïne en aan weerspanningheid met geweld of bedreigingen tegen inspecteurs van de politie.

Op 18 februari 2010 werd de verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaar in staat van wettelijke en bijzondere herhaling uit hoofde van verdovende middelen in het bezit te hebben gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk heroïne en cocaïne.

Op 10 juni 2010 werd de verzoeker opgesloten uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Hij werd op 14 augustus 2013 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen voor de feiten gepleegd op 15 mei 2013 en op 16 mei 2013 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen aan diefstal.

De Commissie van Advies voor Vreemdelingen adviseert in haar advies van 15 juni 2015 negatief aangaande het voorstel tot uitzetting.

Op 6 juli 2016 wordt het Koninklijk Besluit tot uitzetting genomen.

Het betreft het thans bestreden besluit, dat aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 18 juli 2016 en dat als volgt is gemotiveerd:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20 en 21;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Marokko;

Overwegende dat betrokkene op 27 april 2001 het Rijk is binnengekomen in het bezit van een visum type D, in het kader van gezinshereniging met zijn vader;

Overwegende dat de moeder van betrokkene op 15 mei 2003 een aanvraag tot vestiging indiende;

Overwegende dat hij op 15 oktober 2003 gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen;

Overwegende dat hij zich op 19 februari 2006 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit waarvoor hij op 8 mei 2006 werd veroordeeld tot een werkstraf van 75 uren die werd vervangen door een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden voor niet-naleving van zijn werkstraf;

Overwegende dat hij zich op 6 november 2008 schuldig heeft gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk heroïne; aan weerspanningheid met geweld of bedreiging tegen inspecteurs van de politie, feiten waarvoor hij op 24 december 2008 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 25 augustus 2009 en 27 september 2009 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk heroïne en cocaïne, in staat van wettelijke en bijzondere herhaling,

feit waarvoor hij op 18 februari 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar;

Overwegende dat hij zich op 15 mei 2013 en 16 mei 2013 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen; aan diefstal, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 14 augustus 2013 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat betrokkene op de leeftijd van 13 jaar aangekomen is op het grondgebied; dat hij momenteel 28 jaar oud is; dat hij bijzondere banden heeft gesmeed met België, door er 15 jaar van zijn bestaan te hebben geleefd; dat hij sinds 15 oktober 2003 regelmatig en ononderbroken in het land verblijft;

Overwegende dat betrokkene een deel van zijn leven in Marokko heeft gewoond;

Overwegende dat er moet worden vastgesteld dat hij andere banden dan zijn nationaliteit heeft met zijn land van oorsprong waarvan hij de taal spreekt;

Overwegende dat betrokkene geen gezin heeft gesticht op het grondgebied;

Overwegende dat zijn vader en een broer gevestigd zijn; dat zijn moeder, een broer en vier zussen van Belgische nationaliteit zijn; dat zijn ouders, een broer en drie zussen op bezoek komen in de gevangenis;

Overwegende dat het niet vaststaat dat er tussen deze volwassenen andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve, die de toepassing van het voordeel van de bescherming zoals omschreven in artikel 8 van hoger vermeld verdrag, rechtvaardigen;

Overwegende dat de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren kunnen worden onderhouden door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen;

Overwegende dat hij zich niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen; dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven;

Overwegende dat niets wijst op het bestaan van elementen met betrekking tot zijn gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken;

Overwegende dat betrokkene enkel gewerkt heeft van 1 juni 2010 tot 21 februari 2011 als werkervaringsklant onder het gesubsidieerd stelsel van de sociale tewerkstelling bij het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (artikel 60§7 van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn);

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 15 juni 2015 stelt dat "de feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld weliswaar ernstig zijn, maar dat er dient rekening gehouden te worden met de bindingen met België; dat betrokkene sinds zijn dertiende jaar in het land verblijft en dat hij een goede band blijkt te hebben met zijn familie (ouders, broers en zusters, van wie de meesten de Belgische nationaliteit hebben); dat hij geregeld bezoek ontvangt in de gevangenis";

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen van 15 juni 2015 die meent dat de uitzetting niet gerechtvaardigd is;

Overwegende dat betrokkene, ondanks zijn jonge leeftijd, reeds ernstige veroordelingen opliep voor drugsfeiten en diefstallen;

Overwegende dat hij zeer gevaarlijke drugs verhandelde zonder zich te bekommeren om de nefaste gevolgen van zijn daden voor de gezondheid van de gebruikers;

Overwegende dat betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en het risico op herhaling hoog is als men gemakkelijk geld wil verdienen;

Overwegende dat het noodzakelijk is om een verwijderingsmaatregel te nemen voor een handelaar in cocaïne en heroïne die als vanzelfsprekend zijn persoonlijke verrijking laat voorgaan;

Overwegende, bijgevolg, dat het niet opportuun is het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen te volgen;

Overwegende dat een uitzetting hiertoe dus een gepaste maatregel is;

Overwegende dat hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde;

Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;

Op de voordracht van Onze Staatssecretaris van Asiel en Migratie, Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1,- D. A., geboren te Imzouren op 15 januari 1988, wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens

bijzondere toelating van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- De Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verzoeker om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 45, §3, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de vreemdelingenwet), artikel 20 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de formele motiveringsplicht, artikel 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"Eerste middel:

- Schending van (oud) artikel 45, §3, 1° van de vreemdelingenwet Schending van artikel 20 van de vreemdelingenwet

schending van de formele motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet van 15/12/1980

schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht

1) de toepasselijke wetsbepalingen

Verwerende partij nam op 6 juli 2016 ("gegeven te Brussel, 6 juli 2016") bovenstaande beslissing teneinde de heer D. uit te zetten, met een betredingsverbod van het Rijk voor een periode van 10 jaar. Zij ziet hierbij over het hoofd dat de heer D. valt onder het artikel 40ter van de vreemdelingenwet, gelet op de Belgische nationaliteit van zijn moeder, mevrouw A.. Het artikel 40ter stelt dat: "De bepalingen van dit hoofdstuk (...) van toepassing [zijn] op de volgende familieleden van een Belg", waarmee wordt verwezen naar het titel 2, hoofdstuk 1 van de vreemdelingenwet.

Dat het artikel 45, §3 van de vreemdelingenwet op 06/07/2016 nog als volgt luidde: "Behalve in geval van ernstige aanslag op de nationale veiligheid, kunnen al naargelang het geval niet uitgezet noch teruggewezen worden uit het Rijk:

1° de burger van de Unie of zijn familieleden die de laatste tien jaar in het Rijk hebben verbleven; (...)" (stuk 12)

Dat het artikel 45 van de vreemdelingenwet werd gewijzigd door het artikel 25 van de wet houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen van 4/ 05/2016 werd gewijzigd, doch deze wijzigingen slechts in werking traden op 07/ 07/2016. (stuk 13)

Dat derhalve het oude artikel 45, §3 van de vreemdelingenwet derhalve nog van toepassing is op voorliggende bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij met het artikel 45, §3 van de vreemdelingenwet geen rekening heeft gehouden, daar zij het volgende stelt: "Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20 en 21;" (stuk 1)

Hieruit blijkt dat verwerende partij niet afdoende rekening heeft gehouden met alle ter zake doende feitelijkeheden in het voorliggende dossier. De bestreden beslissing schendt derhalve de formele motiveringsverplichting.

Het artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet stellen derhalve dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Een gelijkaardige motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980, waardoor de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te worden.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Hiernaast houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient gestoeld te zijn op een correcte feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt tevens in dat de overheid zich vergewist van de situatie waarin verzoeker zich bevindt en zich hieromtrent afdoende informeert. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan een bestuur dus de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006; R.v.St. nr. 167.411, 2 februari 2007).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid bijvoorbeeld beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing. (RvS, 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS, 24 september 2008, nr. 186.486)

Dat, gelet op gegeven dat verwerende partij het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen niet volgt, een loutere verwijzing naar het advies geen uitdrukkelijke motivering uitmaakt. Uit de bestreden beslissing dient duidelijk de redenen te blijken waarom het advies niet werd gevolgd. (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer, 2014, p. 794)

Dat in voorliggend dossier een negatief advies werd gegeven aangaande de uitzetting van de heer D. (stuk 11), doch dat verwerende partij zich in de bestreden beslissing beperkt tot het herhalen van de

elementen opgenomen in het verzoek tot advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. (stuk 14)

Dat zij zich tot op heden beperkt tot de opsomming van de veroordelingen en de korte schets van de familiale situatie, gevolgd door een standaard uiteenzetting aangaande de schadelijke gevolgen en effecten van drugshandel.

Dat dit geen uitgebreide motivering betreft van de redenen waarom het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen niet werd gevolgd.

Door het niet in overweging nemen van het artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat op 06/07/2016 nog van toepassing was op voorliggende zaak, en de afwezigheid van de motivering aangaande het afwijken van het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, schendt verwerende partij derhalve de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verwerende partij hiernaast, zoals zij zelf stelt, ondergeschikt rekening dient te houden met artikel 20 en 21 van de vreemdelingenwet.

Het artikel 20 van de vreemdelingenwet stelt het volgende: "(...) De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en mogen niet op economische redenen berusten. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.

Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.(...)" (eigen onderlijning)

Het artikel 21 stelt vervolgens het volgende: "§ 1. Mag nooit worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk :

1° de vreemdeling die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van twaalf jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft;

2° de door de Belgische overheden erkende vluchteling.

§ 2. Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk :

1° de vreemdeling die er op regelmatige wijze verblijft sedert minstens twintig jaar; 2° de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft.(...)"

Dat verwerende partij, gelet op het gegeven dat de moeder van verzoeker de Belgische nationaliteit heeft en hij onder artikel 40ter van de vreemdelingenwet valt, tevens artikel 43 van de vreemdelingenwet in rekening diende te brengen. Dit artikel houdt in dat "Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, (...) hij rekening [houdt] met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong." Dit komt overeenkomst met het artikel 28, eerste lid van Richtlijn 2004/38/EG.

Dat heden, louter ter interpretatie, verwezen kan worden naar het artikel 45/1 van de vreemdelingenwet, tevens inwerking getreden op 07/07/2016. Dat dit artikel het volgende vaststelt: "§2. De redenen van openbare orde en nationale veiligheid bedoeld in de artikelen 43 en 45 moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de burger van de Unie of zijn familielid. Strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke maatregelen.

Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

Om vast te stellen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar betekent voor de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van het attest van de verklaring van inschrijving of bij de afgifte van de verblijfkaart en indien de minister of zijn gemachtigde

het noodzakelijk vindt, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel, aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over het gerechtelijke antecedenten van de betrokken persoon. Deze raadpleging mag niet systematisch zijn" (eigen onderlijning)

2) Ernstige aanslag op de nationale veiligheid

Gelet op het gegeven dat verzoeker de zoon is van een Belgische onderdaan en zich derhalve binnen het toepassingsgebied van artikel 40ter van de vreemdelingenwet stelt. Dat het artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zoals eerder reeds vermeld, duidelijk weergeeft dat "de bepalingen van dit hoofdstuk (...) van toepassing [zijn] op de familieleden van een Belg". Dat bijgevolg titel 2, hoofdstuk 1 van de vreemdelingenwet van toepassing is op voorliggende situatie. Dat het oud artikel 45, §3, 1° van de vreemdelingenwet valt onder voormelde hoofdstuk. Dat, zoals in punt 1) reeds werd opgemerkt, het nieuwe artikel 45 van de vreemdelingenwet slechts in werking trad op 07/07/2016 en de beslissing werd genomen op 06/07/2016. (stuk 13) Dat het oud artikel 45, §3, 1° van de vreemdelingenwet van toepassing is op het Koninklijk besluit tot uitzetting aangaande de heer D. Dat de heer D. reeds in het jaar 2001 met een geldig visum D toekwam in het Rijk, dat hij vervolgens op 15 oktober 2003 gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen. De heer D. verblijft derhalve heden 15 jaar regelmatig en ononderbroken in het land verblijft.

Dat dit oude artikel 45, §3, 1° van de vreemdelingenwet stelt dat "de burger van de Unie of zijn familieleden die de laatste tien jaar in het Rijk hebben verbleven" niet uitgezet kunnen worden "behalve om ernstige aanslag op de nationale veiligheid". (stuk 12)

De bestreden beslissing stelt dat een uitzetting in casu noodzakelijk is gelet op het gegeven dat "hij zeer gevaarlijke drugs verhandelde zonder zich te bekommeren om de nefaste gevolgen van zijn daden voor de gezondheid van de gebruikers. Overwegende dat betrokkene een gevaar betekend (sic) voor de openbare orde en het risico op herhaling hoog is als men gemakkelijk geld wil verdienen." (eigen onderlijning)

Verwerende partij is hierbij duidelijk in zijn motivering, daar waar zij verzoeker slechts aanmeet een gevaar te betekenen voor de openbare orde, zonder enige melding te maken van een ernstig gevaar voor de nationale veiligheid.

Ter interpretatie van het begrip nationale veiligheid, verwijst verzoeker naar een recent arrest van het Hof van Justitie (grote kamer): "Ten aanzien van het begrip 'nationale veiligheid' blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat dit zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt en dat bijgevolg de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar kunnen brengen." (HvJ, J.N. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, 15 februari 2016, C-601/15 PPU, 66)

Dat uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins afgeleid kan worden dat het voortbestaan van de staat en zijn instellingen of het overleven van de bevolking in het geding is.

Verzoeker kan aan de hand van de bestreden beslissing enkel maar afleiden dat zijn gegevens incorrect werden beoordeeld en dat de overheid op grond daarvan in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De motivatie zoals opgenomen in de bestreden beslissing is dan ook geenszins afdoende.

Omwille van bovenstaande redenen kan geconcludeerd worden dat, bij toepassing van het oude artikel 45, §3, 1° van de vreemdelingenwet, de heer D. niet uitgezet kan worden met een betredingsverbod van 10 jaar. De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.

3) Ernstige schade van de openbare orde

Ondergeschikt stelt het artikel 20 dat "de in het Rijk gevestigde vreemdeling (...) door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen [wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad]".

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij stelt dat uitzetting van de heer D., ondanks het negatieve advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, gerechtvaardigd is omwille van

het gevaar dat hij "betekend voor de openbare orde" en dat "het risico op herhaling hoog is als men gemakkelijk geld kan verdienen".

In het recente arrest van het Hof van Justitie (grote kamer) werd geoordeeld "dat het begrip 'openbare orde', naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, in elk geval veronderstelt dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast". (HvJ, J.N. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, 15 februari 2016, C-601/15 PPU, 65)

Dat artikel 20 van de vreemdelingenwet voorts stelt dat een uitzetting "uitsluitend gegrond [mag] zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en (...) niet op economische redenen [mag] berusten. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.

Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan"

Hierbij dient bovendien benadrukt te worden dat "eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen, en dat motiveringen die losstaan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen niet mogen worden aangevoerd." (HvJ, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis, 23 november 2010, C-145/09, 48) Dit neemt uiteraard niet weg dat de opgelegde straf in aanmerking genomen moet worden als een van de factoren in het geheel van de situatie.

Er dient echter, op grond van een individueel onderzoek, worden beoordeeld of de "voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel." Verwerende partij moest met name rekening houden met "de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die verstreken is sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale culturele en familiebanden met de gastlidstaat." Indien betrokkene zijn kindertijd en jeugd grotendeels, zo niet geheel in de gastlidstaat heeft doorgebracht, zullen zeer gegronde redenen moeten worden aangevoerd om de verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen." (eigen onderlijning) (HvJ, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis, 23 november 2010, C-145/09, 53)

Dat het tenslotte vereist is dat dit doel niet kan bereikt worden met minder stringente maatregelen, gelet op de duur van het verblijf van de burger in de gastlidstaat en in het bijzonder de ernstige negatieve consequenties die een dergelijke maatregel kan meebrengen voor burgers die werkelijk in de gastlidstaat zijn geïntegreerd. Er moet dus een afweging gemaakt worden tussen enerzijds het uitzonderlijke karakter van de dreiging van aantasting van de openbare veiligheid wegens het persoonlijke gedrag van de betrokkene, en anderzijds het risico dat de sociale herintegratie van de burger in de lidstaat waar hij daadwerkelijk geïntegreerd is in gevaar gebracht wordt. (HvJ, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis, 23 november 2010, C-145/09, 49)

In casu werd in de bestreden beslissing slechts aangehaald dat verzoeker twee maal werd veroordeeld omwille van drugsgelateerde feiten en twee maal veroordeeld werd voor diefstal, feiten die verzoeker geenszins wenst te minimaliseren. Hierna wordt een uiteenzetting gedaan omtrent drugshandel en zijn verwoestende effecten, dat het risico op herhaling bovendien hoog is als men gemakkelijk geld wil verdienen. Er wordt echter niet rechtstreeks teruggekoppeld aan de specifieke situatie van verzoeker. Er echter in concreto uiteengezet worden hoe en in welke mate het gedrag dat verzoeker in het verleden vertoonde, heden een actuele dreiging voor de openbare orde uitmaakt. Bovendien laat verwerende partij na aan te geven om welke redenen minder stringente maatregelen niet genomen kunnen worden, doch meteen teruggegrepen dient te worden naar Koninklijk besluit tot uitzetting met een inreisverbod van 10 jaar.

Verzoeker heeft zich sinds de meest recente feiten in 2013 steeds ordentelijk gedragen, er is geen enkele aanwijzing dat verzoeker recidieve gedragingen vertoont en dat hij de Belgische wetten en normen systematisch naast zich neerlegt. De heer D. geeft immers blijk van een zeer verregaande reclasseringswil en het verkeerde pad waar hij in het verleden op geraakte, hetgeen vermoedelijk enigszins te linken valt met een aantal slechte vrienden daar de heer D. een zeer beïnvloedbare jongeman was, achter zich laten.

Verzoeker is formeel wanneer hij stelt zich vanaf heden, en dit reeds sedert de meest recente feiten van 2013, voorbeeldig te willen gedragen en zich vanuit deze negatieve en neerwaartse spiraal terug naar boven wenst te werken. De heer D. heeft immers reeds zijn verantwoordelijkheden opgenomen en is zijn straf aan het uitzitten. Dat hij zich volledig aan het herpakken is, blijkt bovendien uit het gegeven dat hij sedert oktober 2015 regelmatig penitentiair verlof toegekend krijgt. (stuk 10) Dat het artikel 7, 2° van de wet betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten van 17 mei 2006 het volgende stelt met betrekking tot de voorwaarden tot het verkrijgen van penitentiair verlof: "er bestaan in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen waaraan men niet tegemoet kan komen door het opleggen van bijzondere voorwaarden; deze tegenaanwijzingen hebben betrekking op het gevaar dat de veroordeelde zich aan de uitvoering van zijn straf zou onttrekken, op het risico dat hij tijdens het penitentiair verlof ernstige strafbare feiten zou plegen of op het risico dat hij de slachtoffer s zou lastig vallen". Dat verwerende partij heeft nagelaten dit in rekening te brengen.

Uit de bestreden beslissing blijkt voorts niet in het minst waarom de verwerende partij van oordeel is dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing nog een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Daarenboven blijkt nergens uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier dat de verwerende partij enig onderzoek voerde naar de actuele situatie van de heer D.

Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij zijn dossier in het geheel niet met de nodige zorgvuldigheid heeft behandeld en op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met diens actuele situatie.

Dat voorts ook rekening gehouden dient te worden met "de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan." (artikel 20 van de Vreemdelingenwet)

De heer D. arriveerde immers op 13-jarige leeftijd op het Belgische grondgebied. Dit vond plaats op 27/04/2001. Sindsdien heeft hij steeds op het Belgische grondgebied verbleven. Hierop wijst ook de snelle herinschrijving, na een afschrijving in 2009. In dit opzicht wenst de heer D. te verwijzen naar artikel 21 §1, 1° van de wet van 15 december 1980. Dit artikel stelt namelijk dat de vreemdeling die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van twaalf jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft nooit mag worden uitgezet. Dat de heer D. in het Rijk aankwam toen hij nog maar dertien jaar, 3 maanden en 12 dagen oud was, dient bijkomend in rekening gebracht worden gelet op het minimale verschil met de leeftijdsbepaling in artikel 21 §1, 1°.

De heer D. heeft, gelet op zijn jeugdige leeftijd bij aankomst in het Rijk, het grootste deel van zijn leven, namelijk 15 jaar, in België doorgebracht. Hij verbleef bovendien in België gedurende de meeste van zijn vormingsjaren. (stukken 3-6)

De heer D. is de Nederlandse taal zeer machtig en heeft sociale, culturele en familiale banden met en in het Belgische Rijk. Voorts heeft de heer D. na al die jaren enkel nog een theoretische band (nationaliteit) met zijn land van oorsprong een geen effectieve band meer. Zijn hele familie bevindt (sic) zich in het Belgische Rijk, minstens buiten Marokko, waarvan bovendien de meesten reeds de Belgische nationaliteit hebben verkregen. Hij heeft derhalve geen sociaal netwerk in het land van herkomst, hij heeft bovendien in het minst zicht heeft op een voldoende huisvesting of hulp in haar herkomstland. (stuk 2) Er is een duidelijke duurzame en lokale verankering in België. Bovendien vond het laatste bezoek van de heer D. aan Marokko plaats in 2003.

Dat de naaste familie van de heer D. zich in België bevindt, vertaalt zich ook in de bezoeklijst van de strafinrichting. (stuk 15) Zijn moeder, mevrouw A. komt haar zoon zeer regelmatig bezoeken. Dit is wat zijn vader, de heer D. M., tevens deed nadat hij niet langer gebonden was aan de voorwaarden van zijn elektronisch toezicht waardoor hij geen strafinrichting mocht betreden. Ook zijn zussen komen hem regelmatig bezoeken, en zij brengen tevens hun kinderen mee op bezoek. Tenslotte zijn er ook enkele nichten en neven die de heer D. bezoeken. Dit wijst erop dat zijn familiale banden en sociale netwerk zich in België bevinden. Een uitzetting naar zijn land van herkomst zou dramatische gevolgen hebben. Het zou hem afscheuren van zijn familie en isoleren in een land waar hij niet langer connecties heeft en niet langer voeling mee heeft. Dit zou niet alleen een schending uitmaken van artikel 8 EVRM, daar het hem wegrukt uit zijn kerngezin, dat zich hier in België bevindt. Doch zou het tevens een schending omvatten van artikel 3 EVRM, minstens een vernederende behandeling, of straf.

Dat verwerende partij vervolgens het volgende meent te kunnen stellen: Overwegende dat betrokkene enkel gewerkt heeft van 1 juni 2010 tot 21 februari 2011 als werkervaringsklant onder het gesubsidieerde stelsel van de sociale tewerkstelling bij het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn." Dit wordt niet ontkent (sic) door verzoeker (stuk 7), doch dient enigszins genuanceerd worden. Op 25/11/2010 werd de heer D. immers na een arbeidsongeval, waarbij zijn hand werd geraakt door een grote steen, voor meer dan 66% arbeidsongeschikt verklaard tot 26/11/2013. (stuk 8) Tot op heden is het functioneren van zijn hand nog steeds drastisch beperkt tegenover het verleden. Zelfs na de operatie ondervindt de heer D. hier nog steeds dagelijks last van, dit uit zich onder meer in pijnlijke krampen, slapeloze nachten en een verminderde gebruiksmogelijkheid. Dat hieromtrent tot op heden een zaak lopende is voor de Arbeidsrechtbank te Antwerpen, waarbij de heer D. wordt vertegenwoordigd door Mr. Wim Loopmans. Eerstdaags wordt hierin een vonnis verwacht.

Dat het arbeidsongeval overigens resulteerde in een uitzonderlijk lange revalidatieperiode, waarbij de heer D. noodgedwongen thuis zat, waardoor de heer D. depressief werd. Dat dit resulteerde in verschillende opnames in het UZ Stuivenberg. (stuk 9) Dat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt "dat niets wijst op het bestaan van elementen met betrekking tot zijn gezondheidstoestand die een verwijderingspoging onmogelijk zouden maken". Hieruit blijkt nogmaals dat zij zich niet afdoende heeft geïnformeerd naar alle feitelijke gegevens in voorliggend dossier. Desbetreffende attesten werden immers reeds neergelegd ter gelegenheid van het advies van de Commissie voor Advies voor Vreemdelingen. (stuk 16)

De bestreden beslissing voldoet omwille van alle bovenvermelde redenen niet aan de strenge voorwaarden voorgeschreven door de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.

4) Besluit

De heer D. meent te kunnen vallen onder het oude artikel 45, §3, 1° van de vreemdelingenwet, gelet op het gegeven dat hij familielid is van een Belgische onderdaan conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Dat de bestreden beslissing werd genomen op 06/07/2016, waarna de wetswijzigingen op 07/07/2016 inwerking traden, maakt dat het artikel 45 zoals hierboven geciteerd van toepassing is. (stuk 12) Dat de heer D. derhalve slechts een Koninklijk besluit tot uitzetting kan ontvangen in geval van ernstige aanslagen op de nationale veiligheid. Dat dit gegeven niet werd weerhouden door verwerende partij in de bestreden beslissing.

Ondergeschikt werd door verwerende partij gesteld dat verzoeker uitgezet dient te worden vanwege ernstige schade aan de openbare orde. Dat zij hierbij echter niet voldoende rekening hield met alle feitelijke gegevens in voorliggend dossier. Dat verwerende partij conform artikel 20 van de vreemdelingenwet rekening diende te houden met "de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals net het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan. Dat voorts rekening gehouden moet worden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die verstreken is sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale culturele en familiebanden met de gastlidstaat.". Indien betrokkene "zijn kindertijd en jeugd grotendeels, zo niet geheel in de gastlidstaat heeft doorgebracht, zullen zeer gegronde redenen moeten worden aangevoerd om de verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen. (HvJ, Land Baden-Wurtemberg tegen Panagiotis Tsakouridis, 23 november 2010, C-145/09, 53) Zoals hierboven reeds uitgebreid werd aangegeven voldoet de bestreden beslissing niet aan de strenge voorwaarden voorgeschreven door de formele en materiële motiveringsplicht, noch aan deze voorgeschreven door het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing om voorliggende redenen vernietigd dient te worden."

3.1.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.1.2. De verzoeker betoogt in zijn eerste middel vooreerst dat de verweerder bij het nemen van het bestreden besluit over het hoofd heeft gezien dat hij, als zoon van een Belgische onderdaan, onder het toepassingsgebied valt van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, gelet op de Belgische nationaliteit van zijn moeder, mevrouw A. Hij benadrukt dat artikel 40ter stelt dat: *"De bepalingen van dit hoofdstuk (...) van toepassing [zijn] op de volgende familieleden van een Belg"*, en dat hiermee dus wordt verwezen naar het titel 2, hoofdstuk 1 van de vreemdelingenwet. De verzoeker leidt hieruit af dat artikel 45, §3 van de vreemdelingenwet van toepassing is en voert aan dat dit artikel, op het moment van de bestreden beslissing nog als volgt luidde: *"Behalve in geval van ernstige aanslag op de nationale veiligheid, kunnen al naargelang het geval niet uitgezet noch teruggewezen worden uit het Rijk: 1° de burger van de Unie of zijn familieleden die de laatste tien jaar in het Rijk hebben verbleven; (...)"*. De verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verweerder met het artikel 45, §3 van de vreemdelingenwet geen rekening heeft gehouden, omdat hij het volgende stelt: *"Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20 en 21;"*. Hieruit blijkt volgens de verzoeker dat de verweerder niet afdoende rekening heeft gehouden met alle ter zake doende feitelijkeheden in het voorliggende dossier, zodat de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zouden zijn geschonden.

In een punt 2) argumenteert de verzoeker dat hij, als zoon van een Belgische moeder die reeds 15 jaar regelmatig en ononderbroken in België verblijft, krachtens artikel 45, §3, 1° van de vreemdelingenwet niet kan worden uitgezet *"behalve om ernstige aanslag op de nationale veiligheid"*. Omdat uit de motieven van het bestreden besluit niet kan worden afgeleid dat de verzoeker een ernstig gevaar zou zijn voor de nationale veiligheid en dat met name het voortbestaan van de staat en zijn instellingen of het overleven van de bevolking in het geding is, zouden de voorliggende gegevens incorrect zijn beoordeeld en zou een onredelijk besluit voorliggen. Dit onderdeel van het middel dient derhalve te worden betrokken op de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van en samen met artikel 45, §3, 1° van de vreemdelingenwet.

Dienaangaande stelt de Raad vast dat de verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aangeeft dat hij op 27 april 2001 naar België kwam met een visum D, dat hij had verkregen met het oog op gezinshereniging met zijn vader, die zich reeds eerder in België gevestigd had. Hij stelt verder in zijn verzoekschrift dat hij op 15 mei 2003 een aanvraag tot vestiging indiende, die hij verkreeg op 15 oktober 2003. Dit strookt met

de vaststellingen in het bestreden besluit en met de gegevens van het administratief dossier. In zijn eerste middel houdt de verzoeker voor dat hij zou vallen onder de bepalingen van de vreemdelingenwet die gelden voor 'familieleden van een Belg', aangezien zijn moeder de Belgische nationaliteit heeft. De Raad stelt echter vast dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ooit een aanvraag indiende voor het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Belg, noch dat hij als familielid van een Belg gerechtigd was of is tot verblijf. Het loutere feit dat de moeder van de verzoeker Belgische is, volstaat uiteraard niet om aannemelijk te maken dat hij voldoet aan alle wettelijke voorwaarden voor het verkrijgen van een verblijfsrecht als familielid van een Belg.

Waar de verzoeker stelt dat de verweerder in zijn geval, als familielid van een Belg, tevens artikel 43 van de vreemdelingenwet in rekening diende te nemen en waar hij wat dit betreft verwijst naar artikel 28, eerste lid van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), merkt de Raad op dat uit de voorliggende gegevens geenszins blijkt dat verzoekers moeder, die Belg is geworden via naturalisatie, ooit heeft gebruik gemaakt van haar recht op vrij verkeer als Unieburger. Bijgevolg vallen noch zij noch haar zoon, de verzoeker, onder het toepassingsgebied dat is voorzien in artikel 3.1. van de Burgerschapsrichtlijn. De verzoeker kan dan ook geenszins voorhouden dat hij aan de Burgerschapsrichtlijn zelf een verblijfsrecht ontleent. Het verblijfsrecht voor familieleden van een Belg wordt dus door nationaal recht geregeld. Hoewel artikel 40ter van de vreemdelingenwet verwijst naar de bepalingen die gelden voor familieleden van burgers van de Unie zoals voorzien in de artikelen 40 en volgende van de vreemdelingenwet, houdt dit nog niet in dat de familieleden van een Belg eenzelfde verblijfsrecht zouden genieten als familieleden van een burger van de Unie. Dienaangaande heeft de Raad van State reeds duidelijk geoordeeld dat het *"geenszins [blijkt] dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 'tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zgn. "statische" Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die "Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen" en dat "de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie"* (Parl. Stukken Kamer, nr. 53/0443-14, 150)." (RvS 17 januari 2017, nr. nr. 237.044)

In tegenstelling tot familieleden van een burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, kan met betrekking tot de verzoeker, als familielid van een zogenaamde 'statische Belg' geenszins worden gesteld dat het recht op verblijf rechtstreeks aan het Unierecht is ontleend. Een bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg dient dan ook zijn situatie en die van de Belg die hij wenst te vervoegen, voorafgaandelijk middels een aanvraag aan de beoordeling van het bevoegde bestuur voor te leggen. Het is vervolgens aan het bestuur om de bij de aanvraag voorgelegde elementen op concrete wijze af te toetsen aan de voorwaarden die de nationale wetgever heeft vastgesteld om het verblijfsrecht te genieten als (meerderjarige) descendent van een statische Belg. Enkel wanneer het bestuur oordeelt dat aan de desbetreffende voorwaarden is voldaan, wordt een verblijfskaart afgeleverd en geniet de betrokken vreemdeling de garanties die de wet verbindt aan het verblijfsrecht van een familielid van een Belg.

Aangezien uit de voorliggende gegevens niet blijkt en de verzoeker op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat hij enig verblijfsrecht geniet als familielid van een Belg, noch dat hij daartoe ooit enige aanvraag heeft ingediend, kan hij niet dienstig aanvoeren dat de verweerder bij zijn besluit de artikelen 43 en 45, §3, 1° van de vreemdelingenwet diende toe te passen. De verzoeker maakt ook niet concreet aannemelijk dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet op hem toepasselijk is, noch dat de verweerder had moeten onderzoeken of dit eventueel het geval zou kunnen zijn.

Alle argumenten die de verzoeker *in casu* meent te kunnen afleiden uit het feit dat hij een familielid zou zijn van een Belg, zijn bijgevolg niet dienstig. De verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat uit de motieven van het bestreden besluit zou moeten blijken dat de verzoeker een ernstig gevaar zou zijn voor de nationale veiligheid zoals bedoeld in artikel 45, §3, 1° van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 45, §3, 1° van de vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin ligt op dit punt een schending voor van de materiële motiveringsplicht.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoeker noch de misdrijven noch de veroordelingen, vermeld in het bestreden besluit, betwist. De verzoeker werd verschillende malen veroordeeld voor de volgende misdrijven.

- Op 19 februari 2006 maakte hij zich als dader of mededader schuldig aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Op 8 mei 2006 werd hij daarvoor veroordeeld tot een werkstraf van 75 uren die werd vervangen door een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden voor niet-naleving van de werkstraf.
- Op 6 november 2008 maakte de verzoeker zich schuldig aan het bezit, de verkoop, het aanleveren of aanschaffen van verdovende middelen, voornamelijk heroïne, en aan weerspanning met geweld of bedreiging tegen inspecteurs van de politie. Op 24 december 2008 werd hij voor deze feiten veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden.
- Tussen 25 augustus 2009 en 27 september 2009 maakte de verzoeker zich schuldig als dader of mededader aan het bezit, de verkoop, het afleveren of aanschaffen van verdovende middelen, namelijk heroïne en cocaïne, en dit in staat van wettelijke en bijzondere herhaling. Voor deze feiten werd hij op 18 februari 2010 veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar.
- Op 15 mei 2013 en 16 mei 2013 maakte de verzoeker zich schuldig als dader of mededader aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, en aan diefstal, in staat van wettelijke herhaling. Voor deze feiten werd hij op 14 augustus 2013 veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden.

Het is niet betwist dat de verzoeker reeds vanaf de leeftijd van 18 jaar (feiten gepleegd op 19 februari 2006) tot op heden, dit is dus gedurende zijn hele jongvolwassene leeftijd, vier maal correctioneel werd veroordeeld tot aanzienlijke gevangenisstraffen voor verschillende feiten van diefstal met braak, diefstal met geweld of bedreiging bij nacht, bezit en handel in heroïne en cocaïne (2 maal). Deze verschillende misdrijven en veroordelingen alsook de recidive vinden steun in de stukken van het administratief dossier.

Op de datum van het bestreden besluit luidde artikel 20, tweede, derde, en vierde lid van de vreemdelingenwet als volgt:

“Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en mogen niet op economische redenen berusten. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.

Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan. (...)

De Commissie Advies voor Vreemdelingen gaf op de zitting van 15 juni 2015 een negatief advies wat betreft het voorstel tot uitzetting. Dit advies bevindt zich in het administratief dossier, en de redenen vermeld in het advies zijn de volgende:

“De feiten, waarvoor betrokkene werd veroordeeld, zijn weliswaar ernstig, maar er dient rekening te worden gehouden met de bindingen met België. Hij verblijft reeds sinds zijn dertiende jaar in het land en hij blijkt een goede band te hebben met zijn familie (ouders, broers en zusters, van wie de meesten de Belgische nationaliteit hebben). Hij ontvangt geregeld bezoek in de gevangenis”

De verzoeker stelt dat de verweerder zich in de bestreden beslissing beperkt tot het herhalen van de elementen opgenomen in het verzoek tot advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, en dat de verdere motivering zich beperkt tot de opsomming van de veroordelingen en de korte schets van de familiale situatie, gevolgd door een standaard uiteenzetting aangaande de schadelijke gevolgen en effecten van drugshandel. Volgens de verzoeker gaat het hier dan ook niet om een uitgebreide motivering of uiteenzetting van de redenen waarom het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen niet werd gevolgd.

De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 20, tweede lid van de vreemdelingenwet huidige aangevochten koninklijk besluit tot uitzetting pas kon worden genomen na een voorafgaandelijk advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Dit is geen bindend advies, maar er rust – zoals de verzoeker correct aangeeft – op de verweerder wel een bijzondere motiveringsplicht in die zin dat indien het advies niet wordt bijgetreden er in de beslissing moet worden gemotiveerd om welke redenen dit advies niet wordt gevolgd. De motivering mag niet beperkt blijven tot een louter tegenspreken van het advies, maar moet duidelijk maken waarom de beslissende overheid meent de argumenten waarop het advies steunt niet te kunnen volgen. Afwijken zal slechts mogelijk zijn indien wettige motieven worden gegeven om van het advies af te wijken en indien uit de formele motivering van het besluit blijkt op grond van welke precieze, juiste en pertinente motieven wordt afgeweken van het advies. Het omstandig motiveren houdt niet in dat de overheid verplicht is het advies te weerleggen. Het volstaat dat uit de beslissing duidelijk blijkt om welke redenen de overheid oordeelde te moeten afwijken van het advies. Het is noodzakelijk, doch voldoende, dat de beslissing duidelijk en omstandig de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de adviezen in andersluidende zin niet worden gevolgd (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, “Formele motivering van bestuurshandelingen” in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 157-158).

De Raad stelt vast dat de verweerder in het bestreden besluit wel degelijk de uitdrukkelijke motieven heeft opgenomen waaruit blijkt dat wordt afgeweken van het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Uit deze motieven blijkt dat de verweerder zich niet beperkt tot het louter ontkennen van de motieven van het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen of tot een loutere herhaling van de elementen opgenomen in het verzoek tot advies van 18 mei 2015, maar wel degelijk op uitgebreide en onderbouwde wijze toelicht waarom hij het niet opportuun acht om in het concrete geval van de verzoeker het advies van de Commissie voor Advies voor Vreemdelingen te volgen. Deze motieven luiden als volgt: *“(…) Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen van 15 juni 2015 die meent dat de uitzetting niet gerechtvaardigd is; Overwegende dat betrokkene, ondanks zijn jonge leeftijd, reeds ernstige veroordelingen opliep voor drugsfeiten en diefstallen; Overwegende dat hij zeer gevaarlijke drugs verhandelde zonder zich te bekommeren om de nefaste gevolgen van zijn daden voor de gezondheid van de gebruikers; Overwegende dat betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en het risico op herhaling hoog is als men gemakkelijk geld wil verdienen; Overwegende dat het noodzakelijk is om een verwijderingsmaatregel te nemen voor een handelaar in cocaïne en heroïne die als vanzelfsprekend zijn persoonlijke verrijking laat voorgaan; Overwegende, bijgevolg, dat het niet opportuun is het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen te volgen; Overwegende dat een uitzetting hiertoe dus een gepaste maatregel is; Overwegende dat hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde; Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;”*.

De verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat deze motieven niet afdoende zouden zijn.

De verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij de motieven van het bestreden besluit, in haar geheel, afdoet als een loutere opsomming van de veroordelingen, een korte schets van de familiale situatie en een standaard uiteenzetting aangaande de schadelijke gevolgen en effecten van drugshandel. Immers neemt de verweerder, onder meer, uitdrukkelijk in rekening dat de verzoeker reeds op jonge leeftijd verschillende ernstige veroordelingen opliep voor diefstallen en drugsfeiten, het feit dat het om zeer gevaarlijke drugs ging (cocaïne en heroïne) en dat de verzoeker zich niet bekommerde om de nefaste gevolgen voor de gezondheid van de gebruikers maar wel zijn persoonlijke verrijking liet voorgaan. Deze motieven, die er onmiskenbaar blijken van geven dat het bestreden besluit tot stand kwam na een concrete beoordeling van de persoonlijke gedragingen van de verzoeker, worden door de verzoeker ook niet betwist. De verzoeker geeft niet aan met welke relevante feiten de verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

3.1.3. Uit verzoekers verdere betoog kan worden afgeleid dat hij meent dat *in casu* een incorrecte toepassing voorligt van artikel 20 van de vreemdelingenwet en dat het besluit zijn specifieke situatie niet in rekening neemt en is gebaseerd op onredelijke vaststellingen.

De verzoeker verwijst naar het recente arrest J.N. van het Hof van Justitie (grote kamer) waarin wordt geoordeeld dat het begrip 'openbare orde', naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, in elk geval verondersteld wordt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ, J.N. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, 15 februari 2016, C-601/15 PPU, 65). Hierbij dient volgens de verzoeker bovendien benadrukt te worden dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen, en dat motiveringen die losstaan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen niet mogen worden aangevoerd (HvJ, Land Baden-Wurtemberg tegen Panagiotis Tsakouridis, 23 november 2010, C-145/09, 48). Dit neemt volgens de verzoeker uiteraard niet weg dat de opgelegde straf in aanmerking genomen moet worden als een van de factoren in het geheel van de situatie. Er dient dus, op grond van een individueel onderzoek, te worden beoordeeld of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel. De verzoeker verwijst nogmaals naar het arrest Tsakouridis van het Hof van Justitie van 23 november 2010 (HvJ, Land Baden-Wurtemberg tegen Panagiotis Tsakouridis, 23 november 2010, C-145/09, 48) en geeft aan dat de verweerder rekening diende houden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die verstreken is sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale culturele en familiebanden met de gastlidstaat. Indien de verzoeker zijn kindertijd en jeugd grotendeels, zo niet geheel in de gastlidstaat heeft doorgebracht, moeten volgens deze rechtspraak zeer gegronde redenen worden aangevoerd om de verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (HvJ, Land Baden-Wurtemberg tegen Panagiotis Tsakouridis, 23 november 2010, C-145/09, 53). Verder stelt de verzoeker dat het vereist is dat dit doel niet kan bereikt worden met minder stringente maatregelen, gelet op de duur van het verblijf van de burger in de gastlidstaat en in het bijzonder de ernstige negatieve consequenties die een dergelijke maatregel kan meebrengen voor burgers die werkelijk in de gastlidstaat zijn geïntegreerd (HvJ, Land Baden-Wurtemberg tegen Panagiotis Tsakouridis, 23 november 2010, C-145/09, 49).

De verzoeker betoogt verder dat in de bestreden beslissing niet rechtstreeks teruggekoppeld wordt naar zijn specifieke situatie. Hij stelt dat hij zich sinds de meest recente feiten in 2013 steeds ordentelijk heeft gedragen, en dat er geen enkele aanwijzing is dat hij recidive gedragingen vertoont of de Belgische wetten en normen systematisch naast zich neerlegt. Hij geeft volgens hem immers blijk van een zeer verregaande reclasseringswil en wil het verkeerde pad waar hij in het verleden op geraakte, hetgeen vermoedelijk enigszins te linken valt met een aantal slechte vrienden omdat hij een zeer beïnvloedbare jongeman was, achter zich laten. Hij geeft formeel aan zich vanaf heden, en dit reeds sedert de meest recente feiten van 2013, voorbeeldig te willen gedragen en zich vanuit deze negatieve en neerwaartse spiraal terug naar boven te willen werken. Het feit dat hij sedert oktober 2015 regelmatig penitentiair verlof toegekend krijgt, zou van deze wil getuigen.

Artikel 20 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van het bestreden besluit, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en mogen niet op economische redenen berusten. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.

Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.

Wanneer de Koning een besluit tot uitzetting neemt voor een langdurig ingezetene wiens EU-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene, de in artikel 17, § 5, eerste lid, bedoelde bijzondere vermelding inzake internationale bescherming bevat, wordt de bevoegde overheid van de in de vermelding aangewezen lidstaat verzocht te bevestigen of de betrokkene aldaar nog steeds internationale bescherming geniet. Indien de langdurig ingezetene er nog steeds internationale bescherming geniet, wordt hij verwijderd naar deze lidstaat.

In afwijking van het vijfde lid, en onder voorbehoud van de internationale verplichtingen die België binden, kan de langdurig ingezetene verwijderd worden naar een ander land dan het land dat hem de internationale bescherming toegekend heeft, als er ernstige redenen zijn om hem als een bedreiging voor de veiligheid te beschouwen, of indien hij, ingevolge een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt.”

Er dient vooreerst te worden gewezen op de uitdrukkelijke bewoordingen van artikel 20, tweede lid van de vreemdelingenwet. Met name is wettelijk voorzien dat de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, door de Koning kan worden uitgezet wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig “*heeft geschaad*”. Aldus volstaat de vaststelling dat de gevestigde vreemdeling de openbare orde op ernstige wijze heeft geschaad. Waar de verzoeker laat uitschijnen dat hij enkel kan worden uitgezet indien hij ten tijde van het uitzettingsbesluit nog steeds strafbare misdadige gedragingen stelt, wanneer hij nog steeds een ernstige actuele bedreiging vormt voor de openbare orde of wanneer er een groot gevaar op recidive is, dient derhalve te worden opgemerkt dat dit standpunt geen steun vindt in artikel 20 van de vreemdelingenwet zelve. De vaststelling dat de verzoeker zich bezondigd heeft aan een ernstige schending van de openbare orde volstaat voor een toepassing van artikel 20 van de vreemdelingenwet, weliswaar onder de daarin bepaalde voorwaarden en mits naleving van de internationale rechtsnormen (zie onder meer verder de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens).

Voorts merkt de Raad op dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de rechtspraak van het Hof van Justitie in zijn arresten J.N. (HvJ 15 februari 2016, C-601/15 PPU, J.N. tegen de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie) en Tsakouridis (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis) relevant is in het kader van zijn specifieke verblijfsrechtelijke situatie en in het kader van het thans bestreden besluit. In het arrest J.N. doet het Hof uitspraak over het begrip ‘openbare orde’ in het kader van artikel 8, lid 3, eerste alinea, onder e), van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming, hierbij wordt verwezen naar de betekenis die volgens eerdere rechtspraak van het Hof moet worden toegekend aan het begrip ‘openbare orde’ zoals voorzien in artikel 7, vierde lid van de Richtlijn 2008/115 EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en in de artikelen 27 en 28 van de Burgerschapsrichtlijn. In het arrest Tsakouridis gaat het over de begrippen ‘dwingende redenen van openbare veiligheid’ in de zin van artikel 28, derde lid van de Burgerschapsrichtlijn en ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ in de zin van artikel 28, tweede lid van diezelfde richtlijn. Uit de voorliggende gegevens kan echter worden afgeleid dat de verzoeker in zijn specifieke situatie en in de huidige stand van het geding niet onder het toepassingsgebied valt van één van de voormelde richtlijnen. Hoger werd reeds toegelicht dat de verzoeker geen familielid is van een burger van de Unie in de zin van artikel 3.1. van de Burgerschapsrichtlijn. Het blijkt voorts dat de verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, zodat ook de richtlijn 2013/33/EU geen toepassing vindt. Tot slot dient te worden opgemerkt dat het onderhavige besluit geen terugkeerbesluit noch een inreisverbod met Europese dimensie omhelst in de zin van de richtlijn 2008/115/EG. Immers wordt aan de verzoeker enkel het bevel gegeven om België te verlaten, met verbod om er gedurende 10 jaar terug te keren.

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoeker in het Rijk voorafgaand aan het bestreden besluit was gevestigd in het kader van gezinshereniging met zijn gevestigde vader, die de Marokkaanse nationaliteit heeft. In verzoekers situatie zijn, naast de bepalingen van artikel 20 en 21 van de vreemdelingenwet, dan ook enkel de bepalingen van de Richtlijn 2003/86 EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) van belang. De verzoeker toont evenwel niet aan en de Raad ziet ook niet in dat de bepalingen van de

artikelen 20 en 21 van de vreemdelingenwet, in de situatie van een derdelander die in het Rijk is gevestigd in het kader van gezinshereniging met een in het Rijk gevestigde derdelander, een incorrecte omzetting zouden vormen van de ter zake relevante bepalingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn (i.e. de artikelen 6.2. en 17) door aan de Koning de mogelijkheid te bieden om een dergelijke gevestigde vreemdeling uit te zetten wanneer deze de openbare orde op ernstige wijze *“heeft geschaad”*, doch waarbij tevens wordt bepaald dat de uitzetting uitsluitend moet worden gegrond op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling. De Raad merkt in dit opzicht op dat de Gezinsherenigingsrichtlijn, in tegenstelling tot de Burgerschapsrichtlijn, geenszins uitdrukkelijk bepaalt dat het gedrag van de betrokken vreemdeling een *“actuele”*, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen (cf. artikel 27, tweede lid, Burgerschapsrichtlijn). Artikel 6, tweede lid van de Gezinsherenigingsrichtlijn legt daarentegen enkel op dat bij de besluitvorming inzake maatregelen om redenen van openbare orde of openbare veiligheid *“de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk van het gezinlid op de openbare orde of de openbare veiligheid of het risico dat van die persoon uitgaat”* in overweging moet worden genomen. Bovendien wordt in de overweging 14 van de Gezinsherenigingsrichtlijn uitdrukkelijk gesteld dat het begrip ‘openbare orde’ een veroordeling voor het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten, daar waar overeenkomstig artikel 7, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden kunnen vormen voor maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid. Tot slot is er de Raad geen rechtspraak bekend van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip ‘openbare orde’ in artikel 3, tweede lid van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

De Raad is daarom van oordeel dat de verzoeker zich in zijn argumentatie niet zonder meer kan baseren op de rechtspraak van het Hof van Justitie in de arresten J.N. en Tsakouridis. Dit neemt echter niet weg dat het bestreden besluit hoe dan ook dient te worden afgetoetst aan artikel 8 van het EVRM (zie infra) en aan het evenredigheidsbeginsel (cf. overwegingen 2 en 16 Gezinsherenigingsrichtlijn).

Louter ten overvloede kan echter nog worden opgemerkt dat de verzoeker - gelet op de niet-betwiste definitieve veroordelingen (bij de tweede veroordeling was hij bovendien in staat van wettelijke en bijzondere herhaling) en gelet op de niet-betwiste vaststelling dat hij zeer gevaarlijke drugs (heroïne en cocaïne) verhandelde - slecht geplaatst is om te verwijzen naar het arrest Tsakouridis. Hij verzuimt immers te vermelden dat het Hof in dit arrest heeft geoordeeld dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit, zelfs voor burgers van de Unie (*quod non in casu*) wiens recht op vrij verkeer slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden belemmerd, een verwijderingsmaatregel kan rechtvaardigen om ‘dwingende redenen van openbare veiligheid’ alsook om ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende:

“46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan.

54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”

In de mate dat de verzoeker de Raad poogt te overtuigen van zijn sterke wil om op het rechte pad te geraken en te blijven en van de afwezigheid van een reëel risico op recidive - waar hij onder meer zijn gedrag in het verleden wijt aan slechte vrienden, poneert dat hij blijk geeft van een zeer verregaande reclasseringswil, formeel stelt dat hij zich vanaf heden voorbeeldig wil gedragen, stelt dat hij zijn verantwoordelijkheid heeft opgenomen en zijn straf aan het uitzitten is - merkt de Raad op dat hij niet

optreedt als feitenrechter. De verzoeker kan er daarom niet op aansturen dat de Raad zijn beoordeling omtrent de ernst van de daadwerkelijke bedreiging die hij vormt voor de openbare orde in de plaats van de bevoegde overheid gaat stellen. Het komt de Raad immers geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van het bestreden besluit. De aangevoerde kritiek geeft te dezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de verwerende partij, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. In het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht kan de Raad enkel nagaan of het besluit tot uitzetting, gelet op de in dit besluit veruitwendigde motieven en gelet op de stukken van het administratief dossier, niet in een kennelijke wanverhouding staat tot de in dit besluit opgenomen vaststellingen.

De Raad stelt voorts vast dat in het bestreden besluit, naast de pertinente en niet betwiste vaststelling dat de verzoeker een ernstige aanslag "*heeft gepleegd*" op de openbare orde, tevens wordt gesteld dat de verzoeker een gevaar betekent voor de openbare orde en dat het risico op herhaling groot is. Het bestreden besluit lijkt dan ook mede te zijn gegrond op een actueel gevaar voor de openbare orde dat van de verzoeker uitgaat. Ook op deze vaststelling dient de Raad zijn marginale toetsing door te voeren aan de hand van de feitelijke kritiek die de verzoeker naar voor brengt omtrent de actuele bedreiging van de openbare orde.

Dienaangaande dient vooreerst te worden opgemerkt dat het argument dat de verzoeker zich sinds de laatste feiten in 2013 ordentelijk heeft gedragen enigszins cynisch is omdat uit de voorliggende niet-betwiste gegevens blijkt dat de verzoeker sedertdien gedetineerd was. Behalve tijdens de zeer korte periodes van penitentiair verlof kon de verzoeker buiten de gevangenis dus geen misdrijven plegen. De verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het penitentiaire verlof dat hij op regelmatige wijze toegekend krijgt sedert 2015, gelet op artikel 7, 2° van de wet van 17 mei 2006, bewijst dat hij zich aan het herpakken is en dat de verweerder hier ten onrechte geen rekening mee houdt. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers tijdens een eerdere periode van onderbreking van de strafuitvoering, in augustus en september 2009 opnieuw strafbare feiten pleegde. De verzoeker heeft bovendien in het verleden geen blijk gegeven van enige consistente wil om 'zich te herpakken', zoals hij het benoemt. Sedert zijn meerderjarigheid hebben de periodes van detentie, strafonderbreking en veroordelingen voor nieuwe feiten zich immers snel opgevolgd. De Raad merkt op dat de vraag of een vreemdeling een actueel gevaar vormt voor de openbare orde niet louter dient te worden beantwoord in functie van de datum waarop hij voor het laatst werd veroordeeld voor strafbare feiten. De verweerder mag bij het beoordelen van deze vraag ook rekening houden met de aard en de ernst van de gepleegde feiten en met het gegeven dat eerdere veroordelingen er niet toe hebben geleid dat een vreemdeling zijn gedrag aanpaste, *quod in casu*. Bovendien dient nogmaals te worden opgemerkt dat dat nergens is bepaald dat slechts een koninklijk besluit tot uitzetting kan worden genomen ten aanzien van een vreemdeling indien deze vreemdeling op het ogenblik zelf van dit besluit bepaalde gedragingen stelt. Bij het opstellen van een koninklijk besluit tot uitzetting kan worden uitgegaan van de persoonlijkheid van de betrokken vreemdeling en van het gegeven dat uit eerdere gedragingen die deze vreemdeling stelde een ernstig gevaar voor de samenleving blijkt.

Gezien de meerdere feiten waaraan de verzoeker zich reeds sinds zijn prille meerderjarigheid schuldig maakte en waarvoor hij werd veroordeeld tot effectieve gevangenisstraffen en waarbij de verzoeker zich ook meermaals in staat van wettelijke (en bijzondere) herhaling bevond, gelet op de aard van deze feiten (bij uitstek de drugsgelateerde feiten, doch ook de feiten van diefstal met geweld bij nacht en in groep) die onmiskenbaar zeer schadelijk zijn voor de samenleving en gelet op de regelmaat in de strafbare gedragingen en veroordelingen, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor om te oordelen dat de verzoeker de openbare orde ernstig heeft geschaad, dat hij een gevaar betekent voor de openbare orde en dat het risico op herhaling groot is.

Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, in tegenstelling tot wat de verzoeker beweert. Uit de motieven van de bestreden beslissing, en meerbepaald het weergeven van de criminele feiten waaraan de verzoeker zich heeft schuldig gemaakt en de veroordelingen die hij heeft opgelopen, maar eveneens de uitgebreide motivering opgenomen in de bestreden beslissing zoals hierboven weergegeven, waaruit blijkt waarom het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen *in casu* niet werd gevolgd, en uit de motieven omtrent artikel 8 van het EVRM (zie verdere bespreking en de bespreking van het tweede middel) blijkt dat de verweerder zijn besluit wel degelijk heeft gegrond op het persoonlijk gedrag van de verzoeker, en dat rekening werd gehouden met de duur van het verblijf,

zijn leeftijd, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden, en de banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.

De verzoeker maakt in dit opzicht niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen met miskennis van artikel 20 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht.

3.1.4. De verzoeker verwijst vervolgens naar de bepalingen van artikel 21 van de vreemdelingenwet, dat op het moment van het bestreden besluit luidde als volgt:

“§ 1 Mag nooit worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk:

1° de vreemdeling die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van twaalf jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft;

2° de door de Belgische overheden erkende vluchteling.

§ 2 Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk:

1° de vreemdeling die er op regelmatige wijze verblijft sedert minstens twintig jaar;

2° de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft.

§ 3 Behalve in geval van ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen uit het Rijk:

1° de vreemdeling die er op regelmatige en ononderbroken wijze verblijft sedert minstens tien jaar;

2° de vreemdeling die voldoet aan de door het Wetboek van de Belgische nationaliteit voorziene voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verwerven door een nationaliteitsverklaring of om deze nationaliteit te herkrijgen;

3° de vreemdeling, niet van tafel en bed gescheiden echtgenoot van een Belg;

4° de vreemde werknemer, getroffen door een blijvende arbeidsongeschiktheid in de zin van artikel 24 van de wet van 10 april 1971 of van artikel 35 van de wetten betreffende de schadeloosstelling voor beroepsziekten, gecoördineerd op 3 juni 1970, wanneer het arbeidsongeval verband houdt met of de beroepsziekte werd opgedaan bij de uitvoering van arbeidsprestaties van een vreemdeling die regelmatig in België verblijft.”

De verzoeker betoogt dat hij op 13-jarige leeftijd op het Belgische grondgebied aankwam, en dat hij in het Rijk aankwam toen hij nog maar dertien jaar, 3 maanden en 12 dagen oud was, reden waarom dit volgens de verzoeker bijkomend in rekening moet gebracht worden gelet op het minimale verschil met de leeftijdsbepaling in artikel 21 §1, 1° van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt echter vast dat artikel 21, §1, 1° van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van het bestreden besluit duidelijk is en enkel de terugwijzing verbiedt van de vreemdeling die geboren werd in het Rijk of aangekomen is vóór hij de leeftijd van twaalf jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft. De verzoeker geeft zelf toe dat hij zich niet in dit geval bevindt. Bovendien maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de andere bepalingen van artikel 21 van de vreemdelingenwet op hem van toepassing zouden zijn. Hij maakt de schending van deze bepaling dan ook niet aannemelijk.

Bovendien stelt de Raad vast dat de verweerder bij het treffen van het bestreden besluit wel degelijk verzoekers jonge leeftijd toen hij in België aankwam in rekening neemt. Met name wordt als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat betrokkene op de leeftijd van 13 jaar aangekomen is op het grondgebied; dat hij momenteel 28 jaar oud is; dat hij bijzondere banden heeft gesmeed met België, door er 15 jaar van zijn bestaan te hebben geleefd; dat hij sinds 15 oktober 2003 regelmatig en ononderbroken in het land verblijft; Overwegende dat betrokkene een deel van zijn leven in Marokko heeft gewoond; Overwegende dat er moet worden vastgesteld dat hij andere banden dan zijn nationaliteit heeft met zijn land van oorsprong waarvan hij de taal spreekt; Overwegende dat betrokkene geen gezin heeft gesticht op het grondgebied; (...); Overwegende dat hij zich niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen; dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven;”

Verzoekers betoog dat de verweerder verzuimt om in rekening te nemen dat hij slechts 13 jaar oud was op het moment van zijn aankomst in België en dat hij hier dus 15 jaar verblijft, mist aldus feitelijke grondslag. Het loutere gegeven dat niet uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van verzoekers scholing in België, doet niets af aan deze beoordeling aangezien de verweerder uitdrukkelijk erkent dat de verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven. Er valt dan ook niet in te zien welk belang de verzoeker heeft bij zijn kritiek ter zake.

De verzoeker stelt verder dat hij de Nederlandse taal zeer machtig is en sociale, culturele en familiale banden met en in het Belgische Rijk heeft. Voorts geeft hij aan na al die jaren enkel nog een theoretische band (nationaliteit) met zijn land van oorsprong en geen effectieve band meer te hebben. Zijn hele familie bevindt zich in het Belgische Rijk, minstens buiten Marokko, en de meesten van zijn familie hebben reeds de Belgische nationaliteit verkregen. De verzoeker betoogt dat hij geen sociaal netwerk in het land van herkomst heeft en dat hij aldaar geen zicht heeft op een voldoende huisvesting of hulp. Er is volgens hem een duidelijke duurzame en lokale verankering in België. Daarnaast wijst de verzoeker er nog op dat zijn laatste bezoek aan Marokko in 2003 plaatsvond, dat blijkens de bezoeklijst van de strafinrichting vele dichte en verdere familieleden hem zeer regelmatig kwamen bezoeken in de gevangenis. Dit alles zou erop wijzen dat zijn familiale banden en sociale netwerk zich in België bevinden. Een uitzetting naar zijn land van herkomst zou daarom dramatische gevolgen hebben. Het zou hem afscheuren van zijn familie en isoleren in een land waar hij niet langer connecties heeft en niet langer voeling mee heeft. Dit zou niet alleen een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM, daar het hem wegrukt uit zijn kerngezin in België, doch het zou het tevens een schending omvatten van artikel 3 van het EVRM, minstens een vernederende behandeling, of straf.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt waarom het bestreden besluit een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Uit de uiteenzetting van dit onderdeel van het eerste middel blijkt duidelijk dat de verzoeker verwijst naar zijn beweerde familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Voor zover de verzoeker zou insinueren dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM onmiddellijk ook de schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden, wijst de Raad op er op dat deze bepalingen geheel niet dezelfde lading dekken. De bescherming verleend door artikel 3 van het EVRM is overigens, in tegenstelling tot de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM, absoluut van aard. Een betoog dat er louter op is gericht een inmenging in het gezins-, privé- of familieleven aan te tonen, kan dan ook niet volstaan ter ondersteuning van een grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM. Het middel is derhalve niet ontvankelijk voor zover de verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM.

Dit onderdeel van het middel wordt verder enkel onderzocht in het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt dienaangaande vooreerst vast dat het bestreden besluit uitgebreide vaststellingen en een concrete beoordeling bevat met betrekking tot het familie- en privéleven van de verzoeker. Deze motieven luiden als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op de leeftijd van 13 jaar aangekomen is op het grondgebied; dat hij momenteel 28 jaar oud is; dat hij bijzondere banden heeft gesmeed met België, door er 15 jaar van zijn bestaan te hebben geleefd; dat hij sinds 15 oktober 2003 regelmatig en ononderbroken in het land verblijft; Overwegende dat betrokkene een deel van zijn leven in Marokko heeft gewoond; Overwegende dat er moet worden vastgesteld dat hij andere banden dan zijn nationaliteit heeft met zijn land van oorsprong waarvan hij de taal spreekt; Overwegende dat betrokkene geen gezin heeft gesticht op het grondgebied; Overwegende dat zijn vader en een broer gevestigd zijn; dat zijn moeder, een broer en vier zussen van Belgische nationaliteit zijn; dat zijn ouders, een broer en drie zussen op bezoek komen in de gevangenis; Overwegende dat het niet vaststaat dat er tussen deze volwassenen andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve, die de toepassing van het voordeel van de bescherming zoals omschreven in artikel 8 van hoger vermeld verdrag, rechtvaardigen; Overwegende dat de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren kunnen worden onderhouden door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen; Overwegende dat hij zich niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen; dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven; Overwegende dat niets wijst op het bestaan van elementen met betrekking tot zijn gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken; Overwegende dat betrokkene enkel gewerkt heeft van 1 juni 2010 tot 21 februari 2011 als werkervaringsklant onder het gesubsidieerd stelsel van de sociale tewerkstelling bij het openbaar centrum voor maatschappelijk

welzijn (artikel 60§7 van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn); Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 15 juni 2015 stelt dat "de feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld weliswaar ernstig zijn, maar dat er dient rekening gehouden te worden met de bindingen met België; dat betrokkene sinds zijn dertiende jaar in het land verblijft en dat hij een goede band blijkt te hebben met zijn familie (ouders, broers en zusters, van wie de meesten de Belgische nationaliteit hebben); dat hij geregeld bezoek ontvangt in de gevangenis"; Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen van 15 juni 2015 die meent dat de uitzetting niet gerechtvaardigd is; Overwegende dat betrokkene, ondanks zijn jonge leeftijd, reeds ernstige veroordelingen opliep voor drugsfeiten en diefstallen; Overwegende dat hij zeer gevaarlijke drugs verhandelde zonder zich te bekommeren om de nefaste gevolgen van zijn daden voor de gezondheid van de gebruikers; Overwegende dat betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en het risico op herhaling hoog is als men gemakkelijk geld wil verdienen; Overwegende dat het noodzakelijk is om een verwijderingsmaatregel te nemen voor een handelaar in cocaïne en heroïne die als vanzelfsprekend zijn persoonlijke verrijking laat voorgaan; Overwegende, bijgevolg, dat het niet opportuun is het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen te volgen; Overwegende dat een uitzetting hiertoe dus een gepaste maatregel is; Overwegende dat hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde; Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;"

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van een familie of een gezin alsook van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden met deze familie- of gezinsleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Wat betreft het beweerde gezins- of familieleven van de verzoeker wijst de Raad op de vaste jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Uit deze rechtspraak blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen wordt enkel beschermd door artikel 8 van

het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Het EHRM oordeelde tevens dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, op zich nog geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32).

Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat tussen de verzoeker en zijn ouders moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van bijzondere afhankelijkheid blijkt. Uit bovenstaand betoog van de verzoeker blijkt echter niet dat er sprake is van een dergelijke vorm van afhankelijkheid. Het feit dat zijn ouders hem in de gevangenis bezoeken of het feit dat hij de dagen die hij spendeert in penitentiair verlop bij zijn familie is, gaat immers niet verder dan de normale affectieve banden tussen ouders en meerderjarig kind. Bovendien blijkt hieruit reeds dat de verzoeker de laatste jaren niet heeft ingewoond bij zijn ouders, daar hij in de gevangenis verbleef. De verzoeker maakt derhalve met zijn louter affirmatieve betoog niet concreet aannemelijk dat hij met zijn ouders een gezins- of familieleven heeft dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoeker verwijst naar zijn broers en zussen, neven en nichten, dient nogmaals te worden bevestigd dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De verzoeker maakt echter niet concreet aannemelijk dat hij enige afhankelijkheidsband heeft ten aanzien van zijn broers en zussen, en neven en nichten. Ook op dit punt is het bestaan van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat het bestreden uitwijzingsbesluit zijn door artikel 8 van het EVRM beschermde gezins- of familieleven zou schenden. Hij toont evenmin aan dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen *"dat hij zich niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen"*.

Dit alles neemt echter niet weg dat de aanwezigheid van verzoekers ouders en andere familieleden één van de constitutieve elementen van zijn privéleven kan vormen en dat dit privéleven eveneens door artikel 8 van het EVRM wordt beschermd.

De Raad stelt dienaangaande vast dat de verweerder in het bestreden besluit uitdrukkelijk erkent dat de verzoeker een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontplooid in België. Waar de verzoeker verwijst naar verschillende elementen die zijn duurzame lokale verankering moeten aantonen, merkt de Raad op dat dit betoog niet tot de nietigverklaring kan leiden aangezien het bestaan van een privéleven in het bestreden besluit uitdrukkelijk wordt erkend en er tevens wordt erkend dat de verwijdering een inmenging uitmaakt in dit privéleven. De verweerder komt echter, blijkens de hierboven geciteerde motieven, tot het besluit dat de verwijdering van de verzoeker, met het oog op de vrijwaring van de openbare orde, noodzakelijk is en *"dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde."*

De Raad stelt vast dat verzoekers argumentatie inzake zijn duurzame en lokale verankering er enkel op is gericht aan te tonen dat het bestreden besluit de verderzetting van zijn privéleven in België belemmert, hetgeen echter in het bestreden besluit uitdrukkelijk wordt erkend. De verzoeker onderneemt in het kader van het eerste middel echter geen enkele poging om aan te tonen dat de belangenafweging die onmiskenbaar blijkt uit de motieven dit besluit, kennelijk onredelijk zou zijn of zou getuigen van een onzorgvuldige besluitvorming. De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is. Binnen de grenzen gesteld

door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Daar waar de verzoeker in het kader van zijn eerste middel geenszins naar voor brengt dat de inmenging in zijn privéleven niet zou zijn gerechtvaardigd in het licht van artikel 8, tweede lid, van het EVRM, toont hij op dit punt geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Voor een verdere beoordeling ter zake, kan verwezen worden naar het onderzoek van het tweede middel waarin de verzoeker de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM op een meer uitgebreide wijze toelicht.

3.1.4. De verzoeker brengt verder naar voor dat de verweerder zijn arbeidsongeschiktheid niet in aanmerking heeft genomen zodat het motief *‘dat betrokkene enkel gewerkt heeft van 1 juni 2010 tot 21 februari 2011 als werkervaringsklant onder het gesubsidieerd stelsel van de sociale tewerkstelling bij het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (artikel 60§7 van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn)’* genuanceerd moet worden.

Dienaangaande dient vooreerst te worden opgemerkt dat de hierboven geciteerde vaststelling strookt met de thans voorliggende stukken en dat de verzoeker ook niet betwist dat hij enkel gewerkt heeft van 1 juni 2010 tot 21 februari 2011. Verder wijst de Raad er op dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoeker het bij het verzoekschrift gevoegde attest van arbeidsongeschiktheid (stuk 8) aan de verweerder of aan de Commissie voor Advies voor Vreemdelingen zou hebben voorgelegd. Er kan de verweerder dan ook niet worden verweten dat hij hieromtrent niet uitdrukkelijk heeft gemotiveerd. Daarnaast blijkt uit het voornoemde attest dat de verzoeker slechts tot 26 november 2013 arbeidsongeschikt werd verklaard. Uit niets blijkt dat er op de datum van het bestreden besluit nog sprake zou zijn geweest van een arbeidsongeschiktheid. Er valt dan ook niet in te zien wat de relevantie van dit gegeven is op de vaststelling dat de verzoeker tot op de datum van het bestreden besluit slechts in de periode van 1 juni 2010 tot 21 februari 2011 heeft gewerkt. Uit de verdere motieven van het bestreden besluit kan worden afgeleid dat deze vaststelling kadert in het onderzoek naar de gevolgen van het bestreden besluit op de situatie of het privéleven van de verzoeker. In dit kader kan de verweerder wel degelijk op relevante en redelijke wijze de concrete economische situatie van de verzoeker bij zijn besluitvorming betrekken, waar hij vaststelt dat hij enkel in een verder verleden heeft gewerkt. Verzoekers opmerking aangaande zijn arbeidsongeschiktheid tot november 2013 doet hieraan geen afbreuk, te meer daar hieruit niet kan blijken dat de verzoeker op de datum van het bestreden besluit enige economische activiteit uitoefende in België dan wel dat hij daartoe medisch niet geschikt was.

3.1.5. De verzoeker voert tot slot aan dat de verweerder zich onvoldoende heeft geïnformeerd waar hij vaststelt dat *“niets wijst op het bestaan van elementen met betrekking tot zijn gezondheidstoestand die een verwijderingspoging onmogelijk zouden maken”*. De verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift drie attesten van opnames in het psychiatrisch ziekenhuis Stuivenberg, een eerste betreft een dagopname op 14 januari 2011, het tweede een opname van 21 maart 2012 tot 28 maart 2012 en een derde van 13 april 2013 tot 22 april 2013. Deze attesten zouden blijken een bijgevoegd stuk 16 tevens zijn neergelegd ter gelegenheid van het advies van de Commissie voor Advies voor Vreemdelingen.

De Raad merkt hieromtrent op dat noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken kan blijken dat de voormelde attesten van opnames werden voorgelegd in het kader van het horen van de verzoeker door de Commissie voor Advies voor Vreemdelingen. Het door de verzoeker bijgevoegde stuk 16 bevindt zich niet in het administratief dossier en is overigens ook niet ondertekend. De verzoeker toont niet concreet aan dat dit stuk, dat overigens ook geen datum van de zitting van de voormelde Commissie vermeldt, daadwerkelijk werd overgemaakt of neergelegd.

Wat er ook van zij, de Raad wijst er op dat de verzoeker enkel loutere attesten van opnames in 2011, 2012 en 2013 bijbrengt. Uit deze attesten blijkt geenszins om welke reden of om welke aandoening de verzoeker zou zijn opgenomen. Er blijkt zelfs niet uit of de verzoeker effectief aan enige psychische aandoening zou lijden. De verzoeker brengt geen enkel psychiatrisch verslag bij of enig ander medisch-diagnostisch attest. De bewering dat de verzoeker aan een depressie zou lijden is dan ook niet concreet

gestaafd. De verzoeker maakt derhalve op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zijn gezondheidstoestand van die aard zou zijn dat dit een terugkeer naar Marokko zou in de weg staan. De verzoeker maakt vaagweg melding van een depressie die hij zou hebben gehad in een niet recent verleden (2011-2013), maar hij maakt geenszins aannemelijk dat hij op de datum van het bestreden besluit aan enige ziekte zou lijden, en hij maakt al helemaal niet aannemelijk dat deze of gene ziekte een terugkeer naar Marokko eind 2016 in de weg zou staan. Op basis van de summier beweringen van de verzoeker en de loutere attesten van opnames, kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat *“niets wijst op het bestaan van elementen met betrekking tot zijn gezondheidstoestand die een verwijderingspoging onmogelijk zouden maken”* of dat de bij het verzoekschrift gevoegde attesten met deze vaststelling onverenigbaar zouden zijn.

3.1.6. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoeker de schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij betoogt als volgt:

“Tweede middel:

schending van artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM waarborgt het recht op privé- en gezinsleven van individuen binnen de werkingssfeer van het verdrag. Dit artikel stelt het volgende:

“1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In een arrest van de Raad van State van 2009 werd reeds gesteld dat artikel 8 primeert als hogere norm boven de Wet van 15 december 1980: de algemene stelling dat een 'correcte' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM. kan uitmaken volstaat niet. Dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art 8 EVRM moet worden getoetst, met name voor wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij (...) anderzijds.” (RvS, 26 mei 2009, nr. 193.552, T. Vreemd. 2012,150).

Dat het bovendien om een voortgezet verblijf gaat, en niet om een eerste aanvraag, waarbij bij dit laatste de toepassing van artikel 8.2 EVRM buiten beschouwing zou moeten worden gelaten. Dat immers “bij zowel positieve als negatieve verplichtingen (...) de staten een eerlijke balans tussen het belang van het individu en het algemeen belang [moeten] zien te vinden.” (EHRM, Arvelo Aponte tegen Nederland, 3 november 2011, nr. 28770/ 05)

Het is derhalve duidelijk dat in de voorliggende situatie een koninklijk besluit tot uitzetting omstandig getoetst dient te worden aan artikel 8, lid 2 EVRM. Dit laatste schrijft voor dat de schending een aantal toetsingen moet doorstaan: de legaliteitstoets, de legitimiteitstoets en de noodzakelijkheidstoets. Het is voornamelijk deze laatste dat tevens het redelijk evenwicht nastreeft tussen het algemene belang en het belang van het individu. De beperking dient noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving en niet verder te reiken dan wat strikt noodzakelijk is. In concreto moet er dus een rechtvaardig evenwicht worden gezocht tussen de criminaliteitspreventie en bescherming van de nationale veiligheid enerzijds en het recht op gezins- en familieleven van de betrokkene anderzijds. (EHRM, 21 juli 2011, Liu t. Rusland, nr. 29157/09)

De noodzakelijkheidstoets wijst tevens op de noodzaak tot het bereiken van het juiste evenwicht tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. Er dient dus duidelijk aangetoond te worden dat er zich

een daadwerkelijke maatschappelijke behoefte opdringt om het recht op gezinsleven van de heer D. te schenden. (Paul De Hert, artikel 8: recht op privacy in Johan Vande Lanotte en Yves Haeck, *Handboek EVRM, Deel 2: Artikelsgewijze Commentaar Volume 1*, 2004, Intersentia, p.719-721) Bij dit onderzoek is het belangrijkste criterium de proportionaliteit van de genomen maatregel. De essentiële vraag is of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Het is noodzakelijk om vast te stellen dat er geen minder verregaande optie voor handen is. Bovendien moet er op heden nog steeds sprake zijn van een dwingende sociale noodzaak, dewelke uiteraard niet louter speculatief, maar op haar actuele aanwezigheid dient beoordeeld te worden.

Een dergelijke eerlijke en gerechtvaardigde belangenafweging werd in casu door verwerende partij geenszins gemaakt.

In een arrest van 2001 stelde het EHRM reeds het volgende: "In assessing the relevant criteria in such a case, the Court will consider the nature and seriousness of the offence committed by the applicant; the duration of the applicant's stay in the country from which he is going to be expelled; the time which has elapsed since the commission of the offence and the applicant's conduct during that period; the nationalities of the various persons concerned; the applicant's family situation (...)" (vrij vertaald: Bij beoordeling van de relevante criteria in een dergelijk geval, zal het Hof de aard en de ernst van de overtreding begaan door de aanvrager overwegen; de duur van het verblijf van de aanvrager in het land van waaruit hij zal worden uitgezet; de tijd die is verstreken sinds het plegen van het misdrijf en het gedrag van verzoekster in die periode; de nationaliteiten van de verschillende betrokken personen; gezinssituatie van de aanvrager (...)) (EHRM, 2 augustus 2001, *Boultif t. Zwitserland*, nr. 54273/00) Dit zijn de zogenaamde Boultif-criteria. Deze werden de "guiding principles" die het EHRM vanaf dan hanteerde als toetssteen.

Als deze op een rijtje gezet worden, diende de volgende criteria in overweging genomen worden:

- de aard en de ernst van de criminele inbreuken;
- de duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten;
- de tijdsperiode tussen het ogenblik van de feiten en de betrokkene zijn gedrag sedertdien; de gezinstoestand van de betrokkene;
- de nationaliteit van de verschillende betrokken personen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale belangen met het gastland en met het land van bestemming;
- in voorkomend geval bijzondere omstandigheden van de zaak, zoals bijvoorbeeld medische gegevens.

Er dient derhalve een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de fundamentele belangen van de samenleving te zijn. Hierbij dringt een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang zich op. (EHRM, 28 juni 2011, *Núñez t. Noorwegen*, nr. 55597/09, para. 68-69)

1) aangaande de dwingende sociale, de pertinentie en de proportionaliteit van de inmenging

Dat er tot op heden sprake dient te zijn van een dwingende sociale noodzaak, dewelke niet louter speculatief, maar op haar actuele aanwezigheid dient beoordeeld te worden. Dit kan echter niet zomaar aangenomen worden door verwerende partij, hetgeen zij wel lijkt aan te nemen in haar bestreden beslissing met de stelling "overwegende dat betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en het risico op herhaling hoog is als men gemakkelijk geld wil verdienen."

De individuele belangen moeten immers ook op precieze wijze in rekening gebracht worden. Hierbij stelt het EHRM allereerst dat elke verdragsstaat een zekere appreciatiemarge heeft bij het beoordelen van het evenwicht tussen de bescherming van staatsbelangen en het beperken van de rechten van het individu. In zaken die zowel immigratie en het familieleven betreffen, moet er evenwel rekening gehouden worden met omstandigheden eigen aan de zaak.

Zo wordt bijvoorbeeld aanvaard dat de relationele band die een jonge volwassene met zijn of haar ouders onderhoudt eveneens onder het begrip familieleven valt. Ook sociale banden die het individu

onderhoudt met andere personen en de gemeenschap waarin de immigrant leeft, kunnen deel uitmaken van het privéleven van het individu. Het Hof stelt tevens dat een migrant die het merendeel van zijn kindertijd en jeugd in een gaststaat heeft doorgebracht, enkel uitgewezen kan worden omwille van zeer ernstige redenen. (EHRM, 14 juni 2011, Osman t. Denemarken, nr. 38058/09, para. 55&65)

Zonder de desbetreffende feiten te willen minimaliseren, dient verzoeker vast te stellen dat de door verwerende partij genomen beslissing (een uitzetting met betredingsverbod voor een periode van 10 jaar) onmogelijk evenredig/proportioneel genoemd kan worden.

Dit blijkt ook uit alle feitelijkheden in het voorliggende dossier.

Verzoeker heeft zijn gehele vormingsperiode in België doorgebracht, Hij arriveerde immers in Rijk toen hij amper 13 was. Hij heeft derhalve het merendeel van zijn jeugd in de gaststaat doorgebracht.

Verzoeker verbleef 15 jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk. Gedurende deze periode heeft hij een moeilijk en ongunstig gerechtelijk pad bewandeld, maar is gedetermineerd zichzelf uit de neerwaartse spiraal waar hij in verzeild was geraakt naar boven te werken. Dit blijkt tevens uit het gegeven dat hij heden maandelijks de gevangenis mag verlaten met penitentiair verlof. (stuk 10) Dat dit niet mogelijk zou zijn, moest het risico op herhaling hoog ingeschat worden.

Dat de heer D. geen familie meer heeft in zijn land van herkomst, noch heeft hij ginder contacten onderhouden. (stuk 2) Er is geen sociaal netwerk in het land van herkomst. Hij heeft er dan ook in het minst zicht op onderdak, werk of ondersteuning. Een uitzetting naar Marokko zou dan ook zeer nefast gevolgen hebben op de positieve evolutie die heden opgemerkt kan worden. dit te meer gelet op, zoals meermaals gesteld, de afwezigheid van enige sociale ondersteuning, doch ook door de afwezigheid van controle en de nabijheid van negatieve invloeden. Bovendien dient in casu tevens het psychiatrisch verleden van de heer D. in rekening gebracht worden. (stuk 9)

Dat eenzelfde werd opgemerkt door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen: "de feiten, waarvoor betrokkene werd veroordeeld, zijn weliswaar ernstig, maar er dient rekening te worden gehouden met de bindingen in België.

Hij verblijft reeds sinds zijn dertiende jaar in het land en hij blijkt een goede band te hebben met zijn familie (ouders, broers en zusters, van wie de meesten de Belgische nationaliteit hebben), hij ontvangt geregeld bezoek in de gevangenis.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Commissie (beslissend met meerderheid van stemmen) van oordeel dat een ongunstig advies moet worden uitgebracht met betrekking tot de vraag van de Algemene Directie Vreemdelingenzaken over het voorstel tot uitzetting van A. D., overeenkomstig de artikelen 20 en 21 van de wet van 15 december 1980."

Dat bij desbetreffende inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker derhalve geen dwingende sociale noodzaak, nog enige proportionaliteit/ evenredigheid te bespeuren valt.

2) toetsing aan de Boultif-criteria

de aard en de ernst van de criminele inbreuken

De bestreden beslissing maakt louter melding van de veroordelingen van verzoeker zoals deze ook op een uittreksel van het strafregister verschijnen. Dit zonder enige aandacht te besteden aan de effectieve feiten en omstandigheden.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat verwerende partij zich enkel beperkt tot de loutere weergave van de veroordelingen, zonder in concreto te wijzen op de aard, de ernst en de omstandigheden van de feiten. Verzoeker is er dan ook van overtuigd dat hier geen nauwkeurig onderzoek naar gevoerd werd teneinde de uitzetting met inreisverbod van 10 jaar te verantwoorden.

Het kan dan ook niet ernstig betwist worden dat geen onderzoek werd gedaan naar de feiten in concreto. Een loutere verwijzing naar een veroordeling kan niet beschouwd worden als afdoende motivering inzake de aard en de ernst der feitelijkheden.

- De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten

Verzoeker verblijft sedert 27 april 2001 in het Rijk. Dit is met andere woorden reeds 15 jaar. Sedert 15 oktober 2003 is verzoeker gemachtigd zich in het Rijk te vestigen. Verzoeker heeft zijn vormende jaren in het Rijk doorgebracht, zijnde het grootste deel van zijn jeugd. Hij heeft derhalve het centrum van zijn belangen in België opgebouwd. Bovendien rest er verzoeker na al die jaren enkel een theoretische band (de nationaliteit) met zijn land van oorsprong. Er is geen enkele effectieve band meer, te meer gelet op het gegeven dat zijn laatste bezoek aan Marokko plaats vond in 2003. Er is met andere woorden een duurzame en lokale verankering in België.

- De tijdspanne tussen het ogenblik van de feiten en betrokkene zijn gedrag sedertdien

De meest recente feiten van verzoeker dateren van 2013, doch dient verwerende partij een belangenafweging te maken en desbetreffende veroordelingen in de specifieke actuele context te plaatsen om na te gaan in hoeverre verzoeker heden een daadwerkelijk gevaar voor de samenleving vormt.

Verzoeker heeft de hem opgelegde straf grotendeels uitgezeten en wordt maandelijks toegelaten de gevangenis te verlaten voor penitentiair verlof. (stuk 10)

Verzoeker heeft een zeer groot besef van de gemaakte fouten en is vastberaden deze niet meer te herhalen.

Het huidige gedrag van verzoeker werd echter niet nagegaan door de bevoegde ambtenaar, noch werd het huidige gedrag in rekening gebracht. Verwerende partij stelt immers slechts het volgende in een standaardformulering: "overwegende dat betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en het risico op herhaling hoog is als men gemakkelijk geld wil verdienen." Hieruit kan niet afdoende blijken dat in concreto werd onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker, wat duidelijk niet het geval is.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan ook niet weerhouden worden.

- De gezinstoestand van de betrokkene

Verzoeker kwam in 2001 naar België om zijn vader, die het recht had op onbeperkt verblijf, te vervoegen. Heden leeft hij, gedurende de periodes van zijn penitentiair verlof, bij zijn ouders en is hij geheel ten laste van hen.

Alle naaste familie van de heer D. bevindt zich dan ook in België, hetgeen zich vertaalt in de bezoeklijst van de strafinrichting. (stuk 15)

Hierbij dient tevens verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM, hetgeen het volgende stelt: "The Court has accepted in a number of cases concerning young adults who had not yet founded a family of their own that their relationship with their parents and other close family members also constituted "family life". Furthermore, article 8 also protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of 'private life' within the meaning of Article 8." (eigen vertaling: Het Hof heeft in een aantal gevallen met betrekking tot jonge volwassenen die nog geen eigen gezin hadden gesticht, aanvaard dat hun relatie met hun ouders en andere naaste familieleden ook valt onder "gezinsleven". Bovendien wordt in artikel 8 het recht relaties met andere mensen en de buitenwereld te ontwikkelen en kan soms aspecten van sociale identiteit van een individu, beschermen. Er moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde migranten en de gemeenschap waarin ze leven maakt deel uit van het begrip 'privé-leven' in de zin van artikel 8.) (EHRM, 14 juni 2011, Osman t. Denemarken, nr. 38058/09, para. 55, 60 en 65)

Verzoeker heeft zijn vormende jaren in België doorgebracht, namelijk de periode van 13 jaar tot 28 jaar. Hij spreekt vloeiend Nederlands, heeft onderwijs genoten in België (stukken 3-6) en de naaste familie van verzoeker leven allen in België, waarvan de meesten heden de Belgische nationaliteit hebben.

Bovendien dient gesteld te worden dat "It also reiterates that for a settled migrant who has lawfully spent all or the major part of his or her childhood and youth in a host country, very serious reasons are required to justify expulsion (eigen vertaling: Zij herhaalt ook dat voor een gevestigde migrant die rechtmatig heeft gehele of het grootste deel van zijn of haar kindertijd en jeugd in een gastland heeft gependendeerd, zeer ernstige redenen zijn verplicht om uitzetting te rechtvaardigen.) (EHRM, 22 maart 2007, Maslov t. Austria, nr. 1638/03, para. 75)

Uit de bestreden beslissing kan geenszins blijken dat verwerende partij met al deze elementen rekening heeft gehouden. Zij stelt immers slechts het volgende vast.

"overwegende dat betrokkene een deel van zijn leven in Marokko heeft gewoond;

Overwegende dat er moet worden vastgesteld dat hij andere banden dan zijn nationaliteit heeft met zijn land van oorsprong waarvan hij de taal spreekt;

Overwegende dat betrokkene geen gezin heeft gesticht op het grondgebied;

Overwegende dat zijn vader en broer gevestigd zijn', dat zijn moeder en broer en vier zussen van Belgische nationaliteit zijn; dat zijn ouders, een broer en drie zussen op bezoek komen in de gevangenis;

Overwegende dat het niet vaststaat dat er tussen deze volwassenen andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve, die de toepassing van het voordeel van de bescherming zoals omschreven in artikel 8 van hoger vermeld verdrag rechtvaardigen,

Overwegende dat de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren kunnen worden onderhouden door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen,

Overwegende dat hij zich niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen; dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven"

Hieruit kan echter nergens blijken dat verwerende partij een controle heeft uitgevoerd aangaande de dwingende sociale noodzakelijkheid en proportionaliteit van de inmenging met het gezinsleven (een loutere verwijzing naar het gegeven dat verzoeker geen gezin heeft gesticht kan niet volstaan), en zijn privéleven (waarbij niet betwist wordt dat er een inmenging is). Dat verwerende partij namelijk niet onderzocht heeft hoe verzoeker zijn privéleven in België beleeft, noch wordt gespecificeerd welke andere banden, dan de nationaliteit, verzoeker heden nog heeft met zijn land van herkomst, een land waar verzoeker reeds een 13tal jaar niet meer geweest is, waar hij geen sociale netwerken heeft, noch zicht op onderdak, ondersteuning en tewerkstelling.

Gelet op de motivering van de bestreden beslissing kan derhalve enkel gesteld worden dat geen afdoende belangenafweging werd gemaakt van de familiale en privé-situatie van verzoeker.

- *de nationaliteit van de verschillende betrokken personen;*

Zoals de bestreden beslissing correct formuleert zijn de vader en een broer van verzoeker gevestigd vreemdeling in België, voorts hebben zijn moeder, een broer en vier zussen de Belgische nationaliteit.

Verzoeker bezit heden de Marokkaanse nationaliteit, doch komt feitelijk in aanmerking voor een Belgische nationaliteitsverklaring. Hij heeft voorts heden het centrum van zijn socio-economische belangen in België.

De band die verzoeker heden nog heeft met Marokko, beperkt zich met andere woorden in wezen tot een theoretische band die gereduceerd kan worden tot zijn nationaliteit, dewelke geenszins in overeenstemming is met zijn de facto verankering in België.

- *de hechtheid van de sociale, culturele en familiale belangen met het gastland en met het land van bestemming;*

Zoals reeds meermaals werd aangehaald situeren verzoekers sociale en familiale banden zich heden absoluut niet meer in Marokko, maar in België.

Verzoeker heeft geen sociaal netwerk in Marokko, noch iemand om op terug te vallen. (stuk 2) Er is dan ook geen zicht op enige vorm van onderdak, ondersteuning of tewerkstelling bij een terugkeer naar Marokko.

- *in voorkomend geval bijzondere omstandigheden van de zaak, zoals bijvoorbeeld medische gegevens*

Vooreerst wijst verzoeker er nogmaals op dat hij zijn straf aan het uitzitten is en hij zijn verantwoordelijkheden opneemt. Hij is geheel tot inkeer gekomen en wenst zijn leven uit de neerwaartse spiraal te halen.

Hij krijgt heden maandelijks de toestemming de strafinrichting te verlaten voor een penitentiair verlof en gaat hier op een zeer verantwoordelijke wijze mee om. (stuk 10)

Bovendien gaf de Commissie van Advies voor Vreemdelingen een negatief advies inzake de noodzaak van het uitzetten van verzoeker met een inreisverbod van 10 jaar en dit voornamelijk omwille van de zeer goede band die verzoeker onderhoudt met zijn familie. (stuk 11)

Dat tenslotte tevens rekening gehouden dient te worden met het psychiatrische verleden van verzoeker. (stuk 9) Dat dit gegeven tevens naar voor werd gebracht gedurende de zitting van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Dat verwerende partij hier derhalve van op de hoogte was, minstens van had moeten zijn. Zij diende dit derhalve tevens in rekening te brengen. Dit kan echter niet blijken uit de bestreden beslissing.

3) besluit

Uit voorgaande volgt dat verzoekers recht op een privé- en gezinsleven geschonden werd door de bestreden beslissing. Dat bovendien niet afdoende aangetoond werd dat er een sociale noodzaak, dewelke niet louter speculatief is, aanwezig is in voorliggend dossier. Dat er derhalve geen enkele proportionaliteit/evenredigheid voorhanden is in de bestreden beslissing.

Een uitzetting naar het land van herkomst van verzoeker met een inreisverbod van 10 jaar houdt derhalve een schending in van artikel 8 EVRM."

3.2.1. De Raad dient vooreerst in herinnering te brengen dat de verzoeker slechts op dienstige wijze de schending van artikel 8 van het EVRM kan aanvoeren indien hij concreet aannemelijk maakt dat hij in België een gezins- of familieleven en/of een privéleven heeft ontplooid dat valt onder de bescherming van deze verdragsrechtelijke bepaling.

Ook in zijn tweede middel beroept de verzoeker zich zowel op een gezins- of familieleven als op een privéleven in België.

Wat betreft het gezins- of familieleven, verwijst de verzoeker naar de arresten Maslov tegen Oostenrijk en Osman tegen Denemarken van het EHRM (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK); EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken). Hij laat gelden dat ook de relatie tussen ouders, hun jong volwassen kinderen die nog geen eigen gezin hebben gesticht en de andere naaste familieleden als een familieleven wordt aanvaard in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij, gelet op zijn leeftijd, moet worden beschouwd als een "jong volwassene" zoals in de rechtspraak van het EHRM. De Raad kan zulks niet aannemen. Immers blijkt uit de voorliggende gegevens dat de verzoeker op het ogenblik van het bestreden besluit ongeveer 28 en een half jaar oud was, terwijl de betrokken vreemdelingen waarover het EHRM oordeelde in zijn arresten Maslov en Osman op het ogenblik van het definitief worden van de betwiste maatregel veel jonger waren, met name waren zij net 18 jaar (Maslov) en 20 jaar (Osman) geworden. De verzoeker komt dan ook niet voor als een jong volwassene, zodat de vaste rechtspraak geldt dat er, naast de normale affectieve banden, bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Waar de verzoeker zich net als in zijn uiteenzetting van het eerste middel beperkt tot een vaag betoog dat zijn familieleden hem komen bezoeken in de gevangenis, dat hij bij hen is tijdens het penitentiair verlof en waar hij louter poneert dat hij geheel ten laste is van hem, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel. Hieruit blijkt dat deze elementen geen bijkomende afhankelijkheid bewijst die verder gaat dan de normale affectieve banden tussen naaste familieleden.

De verzoeker toont niet aan dat hij een familieleven heeft ontwikkeld in België dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Derhalve dient niet te worden onderzocht of het bestreden besluit in redelijke verhouding staat tot zijn familieleven.

De banden tussen de verzoeker, zijn ouders, broers en zussen en neven en nichten, worden verder dan ook enkel beschouwd als een element van verzoekers privéleven, dat zoals *supra* reeds werd vastgesteld, niet ter betwisting staat.

Dienaangaande wijst de Raad er nogmaals op dat de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het privéleven niet absoluut is en dat inmenging mogelijk is onder de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM voorziene voorwaarden, die luiden als volgt:

"2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verweerder diende dan ook te onderzoeken of de inmenging in verzoekers privéleven noodzakelijk is in een democratische samenleving, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52). Echter dient meteen te worden opgemerkt dat de verweerder over een zekere beoordelingsmarge beschikken wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privéleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Ten aanzien van deze beoordeling in het bestreden besluit beschikt de Raad slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid.

De Raad merkt samen met de verzoeker op dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. 'Boultif criteria' (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif v. Zwitserland, par. 48.; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 68, EHRM 10 april 2012, nr. 606286/09, Balogun v. Verenigd Koninkrijk).

Deze criteria werden ook herhaald in recente rechtspraak van het Hof, met name K.M. T. Zwitserland , nr. 02/06/2015. Om aldus te beoordelen of een verwijderingsmaatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel aan het vooropgestelde legitieme doel wordt rekening gehouden met:

- de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit
- de duurtijd van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de staat die hem wil verwijderen
- de verstreken tijd sinds het gepleegde strafbare feit en het gedrag van de vreemdeling in tussentijd
- de nationaliteiten van de verschillende betrokken personen
- de familiale situatie van de vreemdeling, zoals de duurtijd van zijn huwelijk, en andere elementen waaruit de effectiviteit van het familieleven tussen partners blijkt
- of de partner op de hoogte was van het gepleegde strafbare feit op het ogenblik dat hij/zij een relatie aanging met de vreemdeling
- of er kinderen zijn, wat hun leeftijd is
- de moeilijkheden waarmee de partner geconfronteerd kan worden in het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen.
- het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de moeilijkheden waarmee de kinderen geconfronteerd kunnen worden in het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen
- de hechtheid van sociale, culturele en familiale banden in het gastland en het land van bestemming.

Het Hof heeft eraan toegevoegd dat bij de beoordeling van deze criteria de leeftijd van de vreemdeling een belangrijke rol speelt. Bijvoorbeeld dient rekening gehouden te worden met het gegeven of de vreemdeling het strafbare feit beging als minderjarige of als volwassene. Ook de leeftijd waarop de vreemdeling het gastland binnenkwam is relevant, alsook de vraag of hij een groot deel van zijn kindertijd of zelfs zijn gehele kindertijd in het gastland doorbracht. Wanneer blijkt dat een gevestigde vreemdeling gedurende het overgrote deel van zijn kindertijd en jeugd in het gastland woonde, dan moeten er zeer ernstige redenen aanwezig zijn om verwijdering uit het gastland te verantwoorden.

De Raad stelt vast dat de verzoeker met zijn betoog ter ondersteuning van het tweede middel in wezen poogt aan te tonen dat de verweerder ter zake geen of althans geen redelijke belangenafweging heeft doorgevoerd.

De bewering dat de verweerder geen belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de voor verzoekers geval relevante Boultif-criteria - de verzoeker is immers niet gehuwd, heeft geen partner en

ook geen kinderen - vindt alleszins geen steun in de concrete motieven van het bestreden besluit, die gaan als volgt en waarbij de Raad onderlijnt:

“Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Marokko;

Overwegende dat betrokkene op 27 april 2001 het Rijk is binnengekomen in het bezit van een visum type D, in het kader van gezinshereniging met zijn vader;

Overwegende dat de moeder van betrokkene op 15 mei 2003 een aanvraag tot vestiging indiende;

Overwegende dat hij op 15 oktober 2003 gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen;

Overwegende dat hij zich op 19 februari 2006 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit waarvoor hij op 8 mei 2006 werd veroordeeld tot een werkstraf van 75 uren die werd vervangen door een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden voor niet-naleving van zijn werkstraf;

Overwegende dat hij zich op 6 november 2008 schuldig heeft gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk heroïne; aan weerspanning met geweld of bedreiging tegen inspecteurs van de politie, feiten waarvoor hij op 24 december 2008 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 25 augustus 2009 en 27 september 2009 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk heroïne en cocaïne, in staat van wettelijke en bijzondere herhaling, feit waarvoor hij op 18 februari 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar;

Overwegende dat hij zich op 15 mei 2013 en 16 mei 2013 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen; aan diefstal, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 14 augustus 2013 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat betrokkene op de leeftijd van 13 jaar aangekomen is op het grondgebied; dat hij momenteel 28 jaar oud is; dat hij bijzondere banden heeft gesmeed met België, door er 15 jaar van zijn bestaan te hebben geleefd; dat hij sinds 15 oktober 2003 regelmatig en ononderbroken in het land verblijft;

Overwegende dat betrokkene een deel van zijn leven in Marokko heeft gewoond;

Overwegende dat er moet worden vastgesteld dat hij andere banden dan zijn nationaliteit heeft met zijn land van oorsprong waarvan hij de taal spreekt;

Overwegende dat betrokkene geen gezin heeft gesticht op het grondgebied;

Overwegende dat zijn vader en een broer gevestigd zijn; dat zijn moeder, een broer en vier zussen van Belgische nationaliteit zijn; dat zijn ouders, een broer en drie zussen op bezoek komen in de gevangenis;

Overwegende dat het niet vaststaat dat er tussen deze volwassenen andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve, die de toepassing van het voordeel van de bescherming zoals omschreven in artikel 8 van hoger vermeld verdrag, rechtvaardigen;

Overwegende dat de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren kunnen worden onderhouden door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen;

Overwegende dat hij zich niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen; dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven;

Overwegende dat niets wijst op het bestaan van elementen met betrekking tot zijn gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken;

Overwegende dat betrokkene enkel gewerkt heeft van 1 juni 2010 tot 21 februari 2011 als werkervaringsklant onder het gesubsidieerd stelsel van de sociale tewerkstelling bij het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (artikel 60§7 van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn);

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 15 juni 2015 stelt dat “de feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld weliswaar ernstig zijn, maar dat er dient rekening gehouden te worden met de bindingen met België; dat betrokkene sinds zijn dertiende jaar in het land verblijft en dat hij een goede band blijkt te hebben met zijn familie (ouders, broers en zusters, van wie de meesten de Belgische nationaliteit hebben); dat hij geregeld bezoek ontvangt in de gevangenis”;

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen van 15 juni 2015 die meent dat de uitzetting niet gerechtvaardigd is;

Overwegende dat betrokkene, ondanks zijn jonge leeftijd, reeds ernstige veroordelingen opliep voor drugsfeiten en diefstallen;

Overwegende dat hij zeer gevaarlijke drugs verhandelde zonder zich te bekommeren om de nefaste gevolgen van zijn daden voor de gezondheid van de gebruikers;

Overwegende dat betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en het risico op herhaling hoog is als men gemakkelijk geld wil verdienen;

Overwegende dat het noodzakelijk is om een verwijderingsmaatregel te nemen voor een handelaar in cocaïne en heroïne die als vanzelfsprekend zijn persoonlijke verrijking laat voorgaan;

Overwegende, bijgevolg, dat het niet opportuun is het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen te volgen;

Overwegende dat een uitzetting hiertoe dus een gepaste maatregel is;

Overwegende dat hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde;

Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;"

Hieruit blijkt dat de verweerder wel degelijk de leeftijd van de verzoeker in rekening nam, alsook de leeftijd waarop hij in België is aangekomen en de tijd die hij er heeft verbleven, de nationaliteit van zijn familieleden die er verblijven, de banden met België en met het land van herkomst en de aard en de ernst van de door de verzoeker gepleegde feiten.

Waar de verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met verzoekers gedrag en het tijdsverloop sinds de laatste feiten in mei 2013, merkt de Raad in verwijzing naar de bespreking van het eerste middel op dat de verzoeker sinds deze feiten en tot op het moment van het indienen van het onderhavige beroep (zie verzoekschrift: de verzoeker verblijft in de gevangenis te Hasselt) gedetineerd was. Verzoekers gedrag en het tijdsverloop sinds de laatste feiten zijn daarom minder relevant. De actuele bedreiging van de openbare orde kan immers ook worden vastgesteld op grond van de ernst en de aard van de strafbare feiten en de recidive die de verzoeker reeds in het verleden heeft vertoond en bijkomend moet worden opgemerkt dat verzoekers effectieve detentie er onder meer op is gericht om de samenleving te beschermen tegen zijn schadelijke gedragingen. De verzoeker kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat hij tijdens zijn detentie geen actueel gevaar voor de openbare orde vormde.

Waar de verzoeker verwijst naar zijn penitentiair verlof, stelt de Raad vast dat het slechts gaat om tien nachten over een periode van oktober 2015 tot juli 2016. Deze tien nachten doen de vaststelling dat het risico op herhaling of recidive groot is voor een handelaar in drugs, dan ook niet teniet. Ook verzoekers plechtige beweringen dat hij er alles aan doet om nu wel op het rechte pad te blijven en om te reclasseren, overtuigen niet. De verzoeker is immers sinds zijn laatste feiten nog niet daadwerkelijk terug in de samenleving opgenomen geweest. De verzoeker uit thans wel goede intenties, doch dienaangaande dient te worden opgemerkt dat deze bij loutere woorden blijven en dat het risico dat de verzoeker na zijn vrijlating terug in contact komt met het drugsmilieu waarvan hij blijkens de stukken van het administratief dossier actief deel van uitmaakte, is daardoor zeker nog niet geweken. Dit klemmt des te meer nu uit de voorliggende stukken blijkt dat ook verzoekers vader zich reeds meermaals heeft bezondigd aan drugshandel en aanverwante feiten en hiervoor werd veroordeeld tot uiterst zware gevangenisstraffen (effectieve gevangenisstraf van meer dan 10 jaar).

Wat de ernst en de aard van de inbreuken betreft kan er geen twijfel over bestaan dat deze zeer ernstig zijn en dat de verzoeker ook geen lering heeft getrokken uit diens eerste veroordelingen. Zo heeft hij zich herhaaldelijk schuldig gemaakt aan diefstal met braak en diefstal met geweld, en handel in zware drugs (heroïne en cocaïne). De periode waarin de inbreuken zijn gepleegd staan vermeld in het bestreden besluit en de bestraffing was nog niet afgelopen op het ogenblik dat dit besluit werd getroffen.

Uit dit tijdsverloop blijkt dat de verzoeker reeds sinds zijn prille meerderjarigheid met een consistente regelmaat ernstig feiten heeft gepleegd, onderbroken door periodes van effectieve detentie.

De verweerder hecht in het bestreden besluit ook terecht een groot gewicht toekent aan het gegeven dat de verzoeker reeds recidiveerde in het verhandelen van heroïne en cocaïne. De Raad beklemtoont dat het EHRM reeds herhaaldelijk heeft bevestigd dat, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, Staten in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het verhandelen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM

19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Dit geldt des te meer voor zeer verwoestende harddrugs als heroïne en cocaïne.

Waar de verzoeker stelt dat hij enkel nog theoretische banden heeft met Marokko en hij dit poogt te staven met stuk 2 bij het verzoekschrift, merkt de Raad op dat dit stuk een loutere verklaring op eer betreft van twee personen die op 8 januari 2015 ten overstaan van het gemeentebestuur van verzoekers geboorteplaats in Marokko (Imzouren) verklaren dat verzoekers grootouders gestorven zijn en dat niemand hem ten laste neemt in Marokko. Dienaangaande dient vooreerst te worden opgemerkt dat een dergelijke verklaring op eer op zich nog geen bewijs vormt van de erin vermelde feiten. Bovendien kan hieruit, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, geenszins blijken dat de verzoeker in Marokko geen andere familie meer zou hebben, dat hij ginder geen contacten of sociaal netwerk heeft en dat hij er geen zicht heeft op onderdak, werk of ondersteuning. De vermelding dat niemand in Marokko voor de verzoeker instond toen de verklaring begin 2015 werd afgelegd, is in tegendeel heel logisch nu de verzoeker toen in België verbleef. Daarnaast blijkt uit het feit dat twee personen uit verzoekers geboortedorp bereid waren om in januari 2015 verklaringen op eer af te leggen ten behoeve van de verzoeker, net dat hij wel degelijk nog contacten heeft onderhouden en banden heeft met zijn herkomstland. Ook in het administratief dossier bevinden zich indicaties dat de verzoeker nog andere banden heeft met zijn land dan de loutere nationaliteit. Naast het niet-betwiste gegeven dat de verzoeker de taal spreekt, merkt de Raad op dat verzoekers vader en oom een gedeelte van hun crimineel vermogen fysiek overbrachten naar Marokko en dat zijn oom er onder meer appartementsgebouwen liet bouwen. Verzoekers uiteenzettingen zijn dan ook niet van aard om de vaststelling dat hij *“hij andere banden dan zijn nationaliteit heeft met zijn land van oorsprong waarvan hij de taal spreekt”* te weerleggen.

Waar de verzoeker nogmaals wijst op zijn hechte sociale, culturele en familiale belangen in België en op het feit dat hij hier op jonge leeftijd is toegekomen en er een groot deel van zijn jeugd heeft doorgebracht, herhaalt de Raad dat de verweerder uitdrukkelijk erkent dat de verzoeker *“op de leeftijd van 13 jaar aangekomen is op het grondgebied”, “dat hij bijzondere banden heeft gesmeed met België, door er 15 jaar van zijn bestaan te hebben geleefd”* en *“dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven”*. Door enkel nogmaals te wijzen op deze niet-betwiste banden, toont de verzoeker niet aan dat de verweerder geen redelijke afweging heeft doorgevoerd tussen verzoekers belangen en de bescherming van de openbare orde. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers situatie niet geheel vergelijkbaar is met de situatie van de vreemdelingen waarover het EHRM zich in zijn arresten Maslov en Osman heeft gebogen. In het eerstgenoemde arrest vertoefde de betrokken vreemdeling reeds sinds de zeer jonge leeftijd van 6 jaar in Oostenrijk en in het tweede arrest ging het om een vreemdeling die in Denemarken was toegekomen op de leeftijd van 7 jaar. De verzoeker was echter reeds 13 jaar oud toen hij in België toekwam. De verzoeker toont met de verwijzing naar de voormelde rechtspraak van het EHRM dan ook niet aan dat bij de belangenafweging in het bestreden besluit ten onrechte mede in rekening werd genomen dat de verzoeker een deel van zijn leven in Marokko heeft gewoond.

Voorts dient er op te worden gewezen dat de verzoeker niet betwist dat hij slechts in de periode juni 2010 – februari 2011 heeft gewerkt in België. De verzoeker kan dan ook niet zonder meer stellen dat hij op de datum van het bestreden besluit economische banden had in België.

Waar de verzoeker stelt dat hij een psychiatrisch verleden heeft, herhaalt de Raad dat de verzoeker dienaangaande geen enkel diagnostisch attest voorlegt. De Raad stelt vast dat de verzoeker wel attesten voorlegt van opnames (weliswaar in een niet-recent verleden) in een psychiatrisch ziekenhuis. Er kan echter niet worden ingezien waarom de verzoeker niet tevens concrete bewijzen (medisch-diagnostische attesten) kon voorleggen ter staving van zijn bewering dat hij aan een depressie leed. Feit is dat de verzoeker daartoe geheel in gebreke blijft. Dergelijke medische stukken zijn ook niet in het administratief dossier terug te vinden. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verweerder bij zijn besluitvorming ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met concrete en relevante medische gegevens.

Gelet op de meerdere feiten waaraan de verzoeker zich reeds sinds zijn prille meerderjarigheid schuldig maakte en waarvoor hij werd veroordeeld tot effectieve gevangenisstraffen en waarbij de verzoeker zich ook meermaals in staat van wettelijke (en bijzondere) herhaling bevond, gelet op de aard en onbetwiste ernst van deze feiten (bij uitstek de drugsgerateerde feiten doch ook de feiten van diefstal met geweld bij nacht en in groep) die uiterst schadelijk zijn voor de samenleving, gelet op de regelmaat in de

strafbare gedragingen en veroordelingen, en nu de Raad moet vaststellen dat enige relevante verbetering in het gedrag van de verzoeker niet concreet wordt aangetoond (te meer daar de verzoeker het beroep indient vanuit detentie), nu de verzoeker evenmin aantoont dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst terwijl hij daar toch een niet-verwaarloosbaar deel van zijn leven heeft gewoond en geleet op het gegeven dat de verzoeker in het verleden geen lering heeft getrokken uit zijn veroordelingen doch in tegendeel telkens snel herviel in zijn misdadige gedragingen, is de Raad van oordeel dat de verweerder *in casu* op pertinente wijze heeft besloten dat de verwijdering van de verzoeker, met het oog op de vrijwaring van de openbare orde, noodzakelijk is en *“dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.”* Een incorrecte, onvolledige of onredelijke belangenafweging in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE